

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM GÜÇLERİNİN

BİRLİĞİ

- Devrimin Kaçınılmaz Gelişi
- Yoğunlaşan Çatışmalar ve Devrimci Görevlerimiz
- Avrupa'da Göçmenlik Sorunu Üzerine
- DETAK Eylemine Faşist Saldırı
- Taksim'de Seydişehir İşçilerine Destek
- Ölüm Orucu Sürüyor
- Devrimin Ayak Sesleri Dünyayı Sarsıyor

**26 TEMMUZ 2005
BEŞİKTAŞ**

**31 TEMMUZ 2005
TAKSİM**

DEVİRİMİN KAÇINILMAZ GELİŞİ

Kapitalist sınıf, egemen olamamasının, yönetememesinin bir göstergesi olarak emekçi halka yönelik saldırılarına, katliamlarına ve infazlarına yeni bir hız verdi. Uzun süredir devam eden devrimci durum onun dengesini iyice bozdu. Duruma hakim olmak için giriştiği her hareket sonuç getirmediği gibi, devrimin daha da güçlenmesinden başka bir sonuç getirmiyor. Devrim, güçlenmiş, yetkinleşmiş ve pekişmiş olarak saldırıya geçtikçe burjuvazinin durumu iyicene sarsılıyor. Burjuvazi devrimin kaçınılmaz gelişti karşısında çaresiz durumda.

Bugüne kadar, devrimi bastırmak, etkisizleştirmek için her yola başvurdu: Gerici şiddetin yetmediği yerde, politik çevirme yöntemini devreye soktu; birinin sonuç vermemesi durumunda, ikisine birden başvurdu. Kendi gücü ve çabası sonuç vermediği noktada AB müdahale etti. AB süreci, genelde halklara, özelden işçi sınıfına ve devrimci güçlere karşı yöneltilmiş en kapsamlı saldırıdır. AB, devrimin yükselişini, ekonomik gücü ve ideolojik-politik hegemonyasına dayanarak durdurmaya çalıştı. Ancak, bu ekonomik güç, emekçi kitlelerin ekonomik durumuyla bir karşıtlık oluşturduğu, yığınların yoksulluğunu derinleştirdiği için devrimin gelişini önlemek bir yana, onun gerçekliliğini ve daha da ötesi, zorunluluğunu güçlendirmiştir. Ekonomik zorunluluğun yasaları, devrimin zorunluluğunda kendini yansıtır. Kullanılan araçlar tamamen tükenmemekle birlikte, şimdiye dek, sonuç da getirmemiştir. Devrim ise, her

engele ve saldırıya rağmen, açıktan açığa yol alıyor. Bu gidiş karşısında burjuvazi “çözümü” azgın teröründe buldu. Egemen olamayan her “egemen” sınıfın yaptığı bu.

Aslında burjuvazinin hiç ara vermeden sürdürdüğü saldırılarını yoğunlaştırmıca oportünistler şaşkınlığa düşerken, sosyal-reformistler ise soruyor: “Tam da toplumsal barış çabalarımızı artırdığımız, AB’nin de, bu çalışmalarımıza destek verdiği bir sırada tüm bu şiddeti tırmandırmalar neden?” Devrime tamamen sırt çevirmiş, tavır almış; burjuvaziyle “barış içinde bir arada yaşama” ilkesine uygun olarak bir “muhalefet” partisi olarak davranmak isteyen, sınıf işbirlikçilerin durumuna uygun bir soru. Kapitalist sınıf açısından durum farklı görünüyor. O, ne sosyal-reformist çabaların, ne de politik çevirmenin tek başına, sınıf savaşımının kaçınılmaz sonuna doğru ilerlemesini durduramayacağını düşünüyor; bu yüzden vazgeçilmez silahına, politik zora başvuruyor. Yani politik devletin gereğini yerine getiriyor. Devleti daimi olarak yetkinleştirmesi bunun içindir. Yıllardır sürdürdüğü bir iç savaş var; bu savaşı sonuna kadar götürmek, üstün gelmek istiyor. İç savaşta işçi sınıfı hareketini ve halk hareketini ezmek ve belini uzun yıllar doğrultamayacak şekilde kırmak istiyor. İki sınıf, iki güç savaşa tutuşmuşsa, sonucu yine bir güç çözer.

Burjuvalar neden toplumun üstünde dehşet saçıyor? Hükümet bütçelerinin önemli bir bölümü ile emperyalist devletlerin mali desteğinin önemli bir kısmı, or-

duya, polise, zindanlara ve silaha ayrılıyor. Ve neden teröre, daha fazla teröre yöneliyor? Bugün her ne kadar askeri ve politik güç üstünlüğü kendisinde görünse ve her ne kadar savaşta güç üstünlüğüne sahip görünse de “savaşta durum her an değişebilir”. Önceye göre çok daha geniş kitlelerin desteği alan devrim büyük bir атаğa kalktı. Leninist Parti’nin faaliyetlerine binlerce insan katılıyor. İlegaliteyi temel almış, zora dayalı devrimi savunan ve bu doğrultuda yıllardır savaşım içinde olan bir devrimci marksist partiye olan bu açık destek, ancak kitlelerin devrim ısrarıyla açıklanabilir. Öte yandan şimdiye dek, sermayenin ve devletin diktasına boyun eğmiş olan kamu sektörü işçilerinin ve emekçilerinin, hükümet güçleriyle çatışmaya girmesi, başkaldırması, emekçi kitlelerin devrimcileşmesinin ve devrimci yükselişin başka bir göstergesidir. Emekçi kitlelerde genel eğilim devrimcileşme ve devrime yönelme biçimindedir. Burjuvazi ve faşist devlet, “bugünden önünü alamazsak, bastıramazsak, yarın çok gecikmiş olacağız” diye düşünüyor. Bu yüzden her yola başvuruyor, baskının her biçimini kullanıyor.

Kapitalist sınıf ile işçi sınıfı arasındaki ekonomik uzlaşmazlık ve çelişki öylesine keskin, maddi yaşamdaki toplumsal eşitsizlik öylesine büyük ki, bu durum, bir devrimi, kaçınılmaz bir devrimi doğuruyor. Verili toplumsal sistem içinde emekçilerin lehine köklü ekonomik ve toplumsal dönüşüm olanağı yoktur. Bunu olanaksız yapan kapitalist sistemin varlığıdır. Ücretli emek sisteminde sınıfların uzlaşmaz karşıtlığı o noktaya ulaştı ki, kapitalizmin devamı, sınıfların birbirini yiyip, tüketmesi demektir. İşçi sınıfı öncülüğünde toplum ya bir üst toplumsal biçime geçecek ya da toplum kapitalist yıkımın altında kalacaktır. Her şey bu kadar kesin, her şey bu denli keskin. Temelinde ve özünde iki dünya arasında süren bu savaşım, tüm toplumu her noktasında sarsıyor. “Toplumsal atomlaşma” temelinde dayanan burjuva toplumun çözülüp-dağılması kaçınılmazdır.

Halk kitleleri için asıl eğitici ve öğretici olan yaşamdır, yaşamın gerçekleridir. Yaşamları için gerekli olan geçim araçlarına ulaşmaları, her geçen gün olanaksızlaşıyor. Çalışanlar iyi bir mücadeleyle, “iyi” bir ücret alsalar da biraz olsun “ne-

fes almaları” uzun soluklu olmuyor. Aldıkları ücret ne olursa olsun, gelecekleri, tüm sınıfı bekleyen yıkımdan kurtulamıyor. Emekçi sınıfların yoksullaşması iki biçimde gerçekleşiyor: birinci olarak mutlak yoksullaşma yoluyla; ikinci olarak da, çağdaş yaşamla aralarındaki mesafe arttığı için (nispi olarak). Emekçiler, kendilerine yoksulluk-yıkım getiren bu sürecin bilincindedir. Yaşamın gerçekleri, bunu onlara gösteriyor. Kapitalist toplum sınıflı bir toplumdur. Ücretli emeğe dayanır. Toplum, sömüren ve sömürülen; ezen ve ezilen sınıflara ayrılır. Bir sınıfın yaşam boyu ücretli emekçi (proleter), bir kesiminin ise, asalaklardan (kapitalist) olarak yaşamını sürdürmesi kapitalist toplumun ekonomik yasasıdır. Bu üretim biçiminde emekçi sınıfın ekonomik statüsü değişmeyecektir. Artı-değerin sömürsündeki artışa bağlı olarak uzlaşmaz sınıf çelişkisi keskinleşmekte. Bugün gelinen moment, ölüm-kalım noktasıdır. Kapitalizm, başlardaki göreceli ve geçici faydalı yanlarını yitirmiştir. Bugün insanlığa tamamen yıkım ve ölüm getirmektedir. Tüm bu yalın gerçekler, emekçi kitleler tarafından kavrandığı içindir ki, kapitalizm kuşatma altındadır.

Emek-sermaye ilişkisi her yerde aynı özellikleri gösterir. Türkiye’de de bu özellikleri göstermesinin yanı sıra, ayrıca tarihi nedenlerle, üst üste binmiş çok yönlü çelişkiler yumağı durumundadır. Bu durum, burayı bir devrim toprağına dönüştürdü. Bu topraklarda bugüne değin demokrasi yaşanmadı. Devlet egemenlik sistemi tamamen anti-demokratiktir, baskıcıdır. Halkların demokrasi eğilimi ile devletin anti-demokratik yapısı daima çatışma içinde olmuştur. Ekonomik ilişkilerin gelişme göstermesiyle birlikte, uzlaşmaz emek-sermaye çelişkisi ve karşıtlığı da gelişmiş ve emekçi kitlelerin demokrasi-sosyalizm istemi tek bir süreç olarak iç içe geçmiştir. Süreç bir devrimi, yalnızca bir devrimi zorunlu olarak gündeme ve günele getirdiği halde, bugüne kadar gerçekleştirilememiştir. Başka nedenlerin yanında, genelde halklar ve özelden devrimci güçler aşağılık bir baskıyla, zindanlarla, yasalarla, katliam ve infazlarla, işkence ve idamlarla durdurulmaya çalışıldı. Ülkenin tarihi, halk hareketi ve işçi sınıfı hareketi ile komünistler üzerinde uygulanan baskı tarihidir. Devrim müca-

delesi baskı ve saldırının altında yol almıştır. Bu nedenle devrimci mücadele en zor koşullar altında bile sürececek çok sağlam bir özellik kazanmıştır. Devrimci mücadele bugün, daha ileriye gidecek genel nesnel koşullara, öznel niteliklere sahiptir. Devrim, bu noktada durmayacaktır; bu devrim kesinlikle daha ileriye gidecektir. Nicelik niteliğe dönüşecektir. Demokrasi-sosyalizm mücadelesi amacına ulaşacaktır. Bizde demokrasi ve özgürlükler bir devrim sorunudur. Burjuva cephe, devrim mücadelesinin bir sıçrama noktasında bulunduğunu görüyor ve bunu engellemek için tüm gücünü harekete geçiriyor. Harekete geçirdiği güçlerin başında devlet gücü geliyor.

Devletin infazlarını tüm toplumun ve dünyanın gözü önünde açıkça yapması, katliamı çocuklara kadar vardırması son derece planlıdır. Amaç, devlet terörünün yarattığı dehşetle toplumu sindirmek, onu sermayenin köleliği altında tutmak. Toplum özgür değildir, çünkü sermayenin egemenliği altındadır. Toplum sermayeden özgürleşmeden, kölelik döneminden kalma yöntemlere hep maruz kalacaktır. Infazların sokakta yapılması, hatta insanlar çağırılarak, seyrettirilmesi ve böylece bunun yaratacağı etkiyi egemenliğinin gücü olarak görmesi ve göstermesi, kölelikten bu yana tüm özel mülkiyetli toplumların tüm sınıflı toplumların ve onların egemenliklerinin bir yöntemidir. Egemenler, sıkıştıkları zaman ya da egemenlikleri tehlikeye düştüğü bir sırada bu yöntemlere sık sık başvururlar. Toplumda dehşet saçan, şok yaratan zindanlar da aynı amaçla yapılmıştır. Türkiye’de 12 Eylül’de ve bugün olduğu gibi... Fakat bir toplum, tarihsel ve ekonomik olarak dağılmaya başlamışsa; yani bu toplum biçiminin ekonomik temeli çöküp gitmişse, bu sırada en aşağılık düzeylerde uygulanan egemenlerin zoru, bu toplumu hiçbir biçimde ayakta tutamaz. Toplumun tüm devrimci ve yıkıcı güçleri olanca güçleriyle eski topluma karşı harekete geçer ve bu toplumun kaçınılmaz yıkımını hızlandırılır. Halkların tarihinde, şiddetin “şiddet” olmaktan çıktığı anlar vardır. Bu dönemler, devrim dönemleridir, ayaklanma ve isyan sırasındır, ezilen halkların özgürlük savaşı sürecidir, işçi sınıfının yeni bir dünya kurma zamanıdır. Bir devrim döneminde, halkın her şeyi göze aldığı za-

manlar, eski sömürü ve baskıcı sınıflar, şiddete ne denli başvururlarsa başvursunlar, bu şiddet yine de eski sonucu almaz. Egemenler açısından yapılan her girişim, şiddet ve baskı umutsuz bir çabadan başka bir şey değildir. Çünkü halk kitleleri, yapılan baskı ve saldırılardan yılmayacağı, sinmeyeceği ve geri çekilmeyeceği bir noktaya gelmiştir artık.

Türkiye ve Kürdistan halkları da bu duruma gelmiş bulunuyor. Bu aşamaya, yıllarca süren iç savaştan geçerek, işkencelerden, zindanlardan, katliamlardan, baskıdan, yasaklanmalardan, kısacası ateş ve barutun ortasından geçerek gelindi. Artık halklarımız, hiçbir şiddetin “kâr etmediği” bir noktaya geldi. En önemlisi bu; halklar kazanmaya kararlılar. Bu yüzden, son günlerde burjuvazinin artırdığı baskılar, şiddet ve katliamlar ne eski sonucu alabiliyor ne de halkların devrim ve özgürlük mücadelesini durdurabiliyor. Kitleler, burjuva şiddetin üstüne üstüne gidiyor. İşte halkların bu kolektif kahramanlığı, sermayeyi ve onun devletini acze düşürüyor, öfkeliyor, aklını başından alıyor. O zaman da dengesizleşiyor ve dengesizce yaptığı her saldırı, kitlelerin daha güçlü karşı saldırısıyla karşılaşılıyor. Burjuva zor karşısını; emekçi halk kitlelerinin devrimci zorunu yaratıyor. Emekçi kitlelerin girdiği bu yol, devrim yoludur, özgürlük yoludur, toplumsal kurtuluş yoludur.

Büyük bir hızla, bütün gücümüzle kaçınılmaz bir devrime doğru ilerliyoruz. Ancak bir devrimin olması için nesnel koşulların olgun olması yetmez, öznel koşulların da hazır olması lazım. Bunun başında da proletaryanın bu devrimi yapmaya uygun hazırlıkları yapması gelir. Devrim için iyi bir hazırlık yapılmadan, halkın devrimci öncüsü hazır olmadan en hazır devrim bile parmaklarımızın arasından akıp gider. Burada çok önemli ve tayin edici görev, komünist öncünün, proletaryanın devrimci sınıf partisinin, işçi sınıfını iktidarı ele geçirmesi için hazırlaması ve bu yolda onu cesaretlendirmesidir. Emekçi kitlelerle kurulan binlerce ilişki, binlerce bağ, bu hedef için seferber edilmelidir.

C.DAĞLI

Yoğunlaşan Çatışmalar ve DEVİRİMCİ GÖREVLERİMİZ

“Ve cellat uyandı

yatağında bir gece

-Tanrım dedi bu ne

zor bilmece

Öldükçe çoğalıyor adamlar

Ben tükenmekteyim

öldürdükçe”

K.Kürdistan’da savaş yoğunlaşıyor. Devlet, Dersim ve çevresi, Botan başta olmak üzere bir çok bölgede operasyonlarını sıklaştırdı. Genelkurmay’ın basına verdiği brifingde “topyekün savaş” çağrısı yapmasından sonra başta Ulusal Kurtuluş Hareketi olmak üzere tüm devrimci, yurtsever güçlere karşı adeta bir saldırı kampanyası başlatıldı. Devlet, 90’lı yıllardan farklı olarak, bu kez hazırlıksız yakalanmak istemiyor. Bu nedenle basınından mahkemelerine, yazar çizer takımından ordu ve polisine, korucularından sivil faşist tabanına kadar tüm güçlerini seferber etmiş durumdadır. Bu, iç savaşın gelişiminde yeni bir evreyi işaret ediyor. Emperyalist-kapitalist sistemin dünyada içine girdiği sıçramalı çöküş sürecine denk gelen bu yeni evrede, Türkiye ve K.Kürdistan işçi ve emekçileri, kendilerine karşı açılan bu savaşı kazanmak zorundalar. Onlar, sosyal reformistlerin süku-net çağrılarına, itidal telkinlerine aldırmadan yollarına devam etmeli ve devrimci iç savaşı yükseltmelidir.

Burjuvazi, kendi cephesinden bu savaşa hazırlıklı giriyor. İlker Başbuğ’un açıklamalarından sonra, tekeli burjuva basın ve medya, tüm imkanlarını harekete geçirerek devrime, devrimci ve yurtseverlere saldırmaya başladı. Bir yandan K.Kürdistan’da askeri saldırılar yoğunlaştırılır, gerilla ölümlerine dahi işkence yapılır, köyler kimyasal silahlarla yakılıp yıkılıp, şehir merkezlerinde mahalleler kurşunlanırken bir yandan da tekeli basının kaleminden kan damlatılmaya başlandı. Yıllar yılı Kürt halkına düşmanlığıyla tanınan besleme köşe yazarları, devrimin korkusuyla yeniden beyinlerinin pisliklerini boşaltmaya başladılar.

Er Coşkun Kırandi’nin HPG tarafından esir alınmasından sonra yoğunlaşan operasyonlar, gazetelerin ve televizyonların manşetlerinden kutsanıyor. “Bayrak yakma” provokasyonunun tertiplenmesinden bugüne, Genelkurmayın yönlendirmesiyle başlayan şovenist histeri, örgütlü bir güce dönüştürülüyor. Başbakanlık bünyesinde kurulması düşünülen “özel birimler”in kimlerden oluşacağını tahmin etmek zor değil. Bu şekilde devlet, devrimci ve yurtseverlere karşı yeni bir “süreç avı” başlatacaktır. Devlet, saldırılarını artırarak, çürümekte olan sistemi ayakta tutmaya çalışıyor. Ancak ne yaparsa yapsın, attığı her adım, onun güçsüzlüğünü ortaya koyuyor. Tekeli kapitalist sistem yapısal bunalımını aşamadığı içindir ki, artık yalnızca zor yöntemlerini daha büyük oranlarda devreye sokarak ayakta kalmaya çalışıyor. Ne kadar halkta korku ve panik yaratmaya çalışırlarsa çalışsınlar, tüm operasyon ve katliamlar, tam tersi bir etki yaratıyor. Açlık ve yoksulluğun, ulusal ve sınıfsal ezilmişliğin pençesinde kıvranan yığınlar, daha köklü savaşlara girmekten çekinmiyorlar artık.

Kongra-Gel yönetiminin “süreç eylem sürecidir”, “tüm örgüt birimlerimizin başarı ölçüsü eylem olacaktır” açıklaması yapmak zorunda kalması boşuna değildir. Sürecin nesnel devrimci karakterinden dolayı, bir imha saldırısı karşısında ancak savaşarak yaşamda kalınacağına bilinmesi nedeniyle bu tür açıklamalar önümüzdeki süreçte daha sıklıkla duyulacaktır.

Operasyonların bu denli yoğunlaştığı, şovenizm histerisinin bu denli körükleştiği koşullarda herkes savaşın kurallarına göre hareket etmek zorundadır. Türkiye devrimci hareketi, bu süreçte Kürt halkının yanında olduğunu pratik tavrıyla göstermelidir. Bu savaşın durması çağrısında bulunarak sağlanacak bir şey değildir. Elbette operasyonlara karşı çıkılmalı ve bunların durdurulması için pratik eylemler örgütlenmelidir; ama daha önemlisi, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini sağlamaktır. Bunun için söz eylemini yitirmiştir artık. Bir yandan K.Kürdistan’da süren askeri operasyonlara, bir yandan devrimci ve yurtseverlere yönelik sivil faşist saldırılara karşı birlikte hareket etmenin koşulları oluşmuştur. Bunlardan daha ilerisi ise, devrim için bir mücadele birliği cephesi örülmesidir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edebilmesi de, zindanların yıkılıp tutsakların özgürleştirilmesi de bu cephenin oluşturulmasına ve siyasi iktidar için mücadele etmesine bağlıdır.

Tarih, omuzlarımızı ağır, ama bir o kadar da onurlu bir yük yüklüyor. Bunu başarmak, tüm leninistlerin, devrimcilerin ve Kürt devrimci yurtseverlerin görevidir.□

Süreç Eylem Sürecidir

Avrupa'da Göçmenlik Sorunu Üzerine

Türkçe'ye mülteci kelimesi nereden girmiş bilmiyorum ama Avrupa dillerinde ki tam karşılığı "sığınmacı". 1951'de BM'e üye ülkeler arasında imzalanmış Cenevre Anlaşması'na göre, sığınmacı şöyle tanımlanıyor; "İrk, din, milliyet, sos-

yal bir gruba üye olmak ya da politik inançları dolayısıyla kovuşturulmaya uğrama korkusuyla vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunma ve bu korku dolayısıyla ülkesine dönemeyen kişidir". Ne hoş(!) bir tanım değil mi? Avrupa devletlerinin yasalarında ise şöyle kategorize ediliyor mülteciler: "yardıma muhtaç, sosyal tabaka", "nüfusun zayıf sosyal tabakası", "yardıma muhtaç, çalışamaz durumda olanlar, özürsüzlü, savaş gazileri, sığınmacılar..." Ayrıca çalışma izniyle ilgili şöyle bir yasa da var: "Sığınmacılar geçici çalışma izni alabilirler, iş piyasası araştırması yapılarak, Avrupa Birliği vatandaşlarının (...) talip olmadıkları meslekler için çalışma izni verilmesi öngörülür. Ancak, "sığınmacıların vergi beyanında bulunma yükümlülükleri vardır." Bunlar sadece benim ulaşabildiklerim ve son derece yüzeysel. Ve aslında hiç de şaşırtıcı değil. Aslında sorun burada da değil. Sorun kapitalist ekonominin, burjuva ahlak ve yaşamın, kendisine sığındığını düşündüğü kişiye neler yapabileceğidir. Bu çok klasik biçimsel egemen sınıfın ezilenlere bakışını yansıtır. Dünyanın her yerindeki ezilenler aynı cendereyi yaşıyorlar. Buradaki tek fark ise Avrupa kapitalistlerine özgü nitelikler. Her şey öylesine tiksinti verici bir ikiye bölünmüş yapıya sahip ki. Bu ikiye bölünmüş maskenin altındaki gerçek tavır, burjuvazinin emekçilere karşı hislerini pek yaman ortaya koyuyor. Ne de olsa Avrupa, kapitalizmin doğduğu ve geliştiği topraklardan oluşuyor. Bu topraklar aynı zamanda burjuvaziye karşı ilk ayaklanmalara hatta ilk devrime tanıklık etti. Burada ezilenlere karşı çok güçlü ve köklü duyguların ortaya çıkmasında şaşılacak bir şey yok. Burjuvaziden sonra Avrupa tüm dünyanın merkezi haline geldi. "Uygarlığın" beşiği oldu. "Medeniyet" oradan yayıldı. Ve insanlığın ilk üç uygarlığını yaratan "doğu" ise medeniyetsiz, köksüz ilan edildi. Bütün o medeniyetini "doğu"nun yarattığı ilk uygarlıklara borçlu olduğunu unutan, unutmakla da kalmayan "uygar Avrupa", kendine mal etti. Sonuçta

ortaya şu çıktı: "uygar" Avrupalılar ve "barbar" doğulular ya da daha geniş bir tanımla "barbar" dünya halkları. Kendi emekçilerine de tiksintiyle bakan Avrupa emperyalizmi yabancı emekçilere bakışında bu tiksintiye bir şey daha ekledi: Aşağılama!

Şimdi burada şu ayrımı yapmak gerekiyor. Avrupa'ya çalışmak için gelen yabancı işçiler (göçmenler) ile politik nedenlerden dolayı gelenlerin (mülteciler) yasal statüleri aynı değil. Göçmenlerin ekonomik hiçbir ayrıcalıkları yok. Çalışmazlarsa aç kalırlar. Mültecilerin ise o ülke vatandaşına bile tanınmayan ekonomik ayrıcalıkları var. Yani "sosyal yardım" vb.

Avrupa, ekonomik olarak kendine fazlasıyla güvendiği için, bu güne kadar dünyanın her tarafından gelen devrimci mültecileri içine almakta ve emzirmekte sakınca görmemiştir. Çünkü en başta devrim gibi bir korkusu yoktu. Bir diğeri ise, bugüne kadariki devrimlerin ve özellikle Sovyetlerin etkisiyle Avrupalı emperyalistler, emekçi sınıflara olduğu gibi mültecilere de bir takım haklar tanımak zorunda kaldılar. Ve iki yüzlü Avrupa, tanımak zorunda kaldığı bu hakları da kendi çıkarına dönüştürmekte gecikmedi. Bu çok klasik bir Avrupa taktiği ya da bir Avrupa klasiği.

Dünyanın her yerinden gelen devrimcileri inançlarından soyundurma makinesi haline geldi bu tanınan ekonomik haklar. Nasıl mı? Uygulamada ülkeden ülkeye farklılık gösterse de, öz ve amaç aynı oldu: Entegrasyon. Her Avrupa ülkesinin Entegrasyon yasaları var. Yani yasaların ismi dahi bu. "Barbar" yabancı emekçileri ya da onların öncülerini Avrupa kapitalist sistemine uydurma yasaları bunlar. Bunlar, belli bir birikimin sonucunda mükemmelleştirilmiş yasalar ve uygulamalar. Bunlara geleceğim. Avrupa emperyalistleri bu işi çok ciddiye alıyor. AB ve BM kasalarından mültecilerin bu entegrasyon işi için ciddi rakamlar ayrılıyor. En başta, BM, mülteci başına Avrupa ülkelerine para ödüyor. Son-

ra tek tek ülkeler bu entegrasyon için bütçelerinden ciddi fonlar ayırıyorlar. Örneğin ekonomik alanda entegrasyona en fazla "yatırım" yapan ülke İsviçre. Bu ülkeye bir mültecinin aylık maliyeti yaklaşık 2.000 Euro ve bu 6 milyonluk ülkede yaklaşık

2 milyon yabancı var. Ayrıca yine başta İskandinav ülkeleri olmak üzere Almanya, İngiltere, Hollanda, Fransa ve Avrupa'nın dışında Kanada ve Avustralya mülteciler için ciddi paralar harcıyor.

Tabii bu ekonomik boyutu, siyasi boyuttan ayrı düşünürsek bu emperyalist ülkelerin ne kadar yardımsever olduklarını düşünebiliriz. Yunanistan ve İtalya'yı burada hiç saymıyorum. Çünkü bu ülkeler değil mültecilere bütçe ayırmak BM'den mülteci başına aldıkları paraları bile iç ediyorlar. Bu ülkeler Doğu'dan Avrupa'ya geçiş ülkeleri oldukları için en fazla mülteci, bu ülkelere giriş yapıyor ve buradan Avrupa'ya geçiyorlar. Bu ülkeler gelen mültecileri kayıt yapıp BM'den paralarını alıyorlar ancak mültecilere hiçbir şekilde, hiçbir şey vermiyorlar. Bu ülkelerin de yabancı politikası entegrasyon üzerine değil de, bir takım cep ve kasaların dolması üzerine kurulmuş oluyor böylece. Politika böyle olunca buralardaki mültecilerin durumunu varın siz düşünün. Entegrasyon yok, uyum yasaları yok, sosyal kurumlar yok, eh bunlar olmayınca "özgürlük" var! Sefalet içinde yaşama ve açlıktan ölme özgürlüğü...

Avrupa ülkelerinin oturmuş bir yabancı politikası var. Avrupa, yabancılara özellikle mülteciler için niye bu kadar paralar harcıyor? Sorunu niyetlerle açıklayamayacağımıza göre geriye tek gerçek bakış açısı kalıyor. O da sorunun sınıf savaşımından bağımsız olmadığıdır. Yani bu politika dünya emek cephesini ezmek ve öncülerini teslim almak amacıyla oluşturulmuş. Nasıl mı? Bireyciliği ve asalaklığı aşılıyarak.

Yani bir Avrupa ülkesine iltica talebinde bulunduğu anda süreç şöyle işliyor: Diyorlar ki, senin iltica talebine cevap vereceğiz, ancak biz cevap verene kadar bekleme-lisin. Bu durumdaki kişinin statüsü "iltica talebinde bulunan kişi"dir ve tüm yasal statüsü ve hatta kimlik kartı farklıdır. Çalışma izni, dolaşma özgürlüğü, ev tutma hakkı vb. yoktur. Yani henüz "yasal bir insan" değildir. (Bu konuda Avrupa solunun güzel bir

parasız kirasız evlere taşınmalarına imkan sağlanıyor. Bu bir devletin görevi değil, devletin sorumluluğundadır. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir.

Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir.

Avrupa'dan Bir Politik Göçmen

Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir.

Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir.

Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir. Devletin görevi, emekçilerin emekleriyle ürettiği değerleri emekçilere geri döndürmektir.

GÜLSUYU'NDA YIKIMLARA KARŞI HALK BARİKATI

Son süreçte emekçi semtlerinde yıkım terörü kol geziyor.

Alibeyköy, Baltalimanı, Kurtköy ve daha bir çok yerde emekçiler başlarını sokabilecek için gecekondu diktir. Bu gecekondu, her zaman kapılarını devrimciler için açtılar. Ve şimdi devlet, halkı devrimcilerden yahtmak, var olan komünü parçalamak için büyük saldırılara girişiyor.

Gülsuyu Mahallesi'nde bulunan emekçiler ise yıllardır mafyayla, çetelerle savaştı, kendi içlerinde milis yetiştirdi. 1999'a kadar polislerin giremediği Gülsuyu'nda şu anda Meydan'da tabiri caizse seyyar karakol bulunmakta. Polisin Gülsuyu'na girmesiyle birlikte uyuşturucu ve çeteler de girmiş oldu.

Gülsuyu şu anda yıkım tehdidiyle karşı karşıya. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Planlama İmar Müdürlüğü'nden 12 Eylül 2004 tarihinde gelen bildirmede Gülsuyu ve Gülsuyu'nda park, yeşil saha, okul alanı adları altında ve belirlenen bölge içerisinde bulunan evlerin çoğunluğuna yıkım kararı alındığı belirtiliyor.

Kuzey Nazım Planı adı altında başlatılan yıkım kararına halkın tepkisi her geçen gün bir kat daha büyüyor.

Gülsuyu-Gülensu emekçi halkı, yıkımlara karşı ve Kurt-

köy'de gerçekleştirilen saldırıyı protesto etmek için bir yürüyüş gerçekleştirdi. Gülsuyu son duraktan başlayan yürüyüşe halkın ilgisi yoğundu. Bizler de Mücadele Birliği okurları olarak "Yıkımlara Karşı Direneceğiz-Gülsuyu Gülensu Emekçi Halkı" pankartının arkasında yürüyüşün en başında yerimizi aldık. Yürüyüş esnasında balkondan destek verenler, arabalarla korna çalarak destek verenler oldu, fakat

yürüyüşte bulunan yaşlı teyze ve amcalar "sizin eviniz yıkılmayacak mı? Yürüyüşe katılın gücümüzü gösterelim" diyerek onlara tepki gösterdi. Meydana kadar süren yürüyüşte sık sık "Evlerimiz Yıkılmayacağız", "Kurtköy Halkı Yalnız Değildir", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı. Meydana gelindiğinde genci yaşlısı toplanarak, yıkımlara karşı tepkilerini dile getirdiler. Mahalle sakinlerinden birinin okuduğu basın açıklamasında, "bedel ödeyerek kurduğumuz evleri gerekirse bedel ödeyerek savunacağız" dedi. Okunan basın açıklamasından sonra kitle dağıldı.

EVLERİMİZİ YIKAN SERMAYENİN İKTİDARINI YIKACAĞIZ

Maltepe/Gülsuyu'ndan Mücadele Birliği Okurları

DEKAK EYLEMİNE FAŞİST SALDIRI

26 Temmuz'da Ölüm Orucu savaşçısı bulunan Serpil Cabadan'ın Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde duruşması vardı. Aynı gün, Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DEKAK) olarak F tiplerine karşı sürdürülen Ölüm Orucu eylemiyle ilgili bir basın açıklaması yaptık. Basın açıklaması saat 12:00'de başladı. Yaptığımız açıklamada Serpil Cabadan'ın Ölüm Orucu eyleminin birinci ayında olduğu ve F tiplerine karşı Ölüm Oruçlarının kararlılıkla devam ettiğini vurguladık.

Açıklama bitmek üzereyken orada bulunan resmi polisler yolu trafiğe kapattığımız gerekçesiyle, yolu açmamız konusunda emrivakide bulundular. Hatta orada bulunan polis şefi, yol üzerinde bulunan bir arabanın şoförüne tam bir gözü dönmüştükle "üzerlerine sür" diyerek bizi dağıtmaya çalıştı. Onlara dağılmayacağımızı söyledik. Bu sırada ikidebir arabayı üzerimize sürmesi için teşvik ettiği aracın sahibi hiç acele etmeden eylemin bitimini beklemeye koyulmuştu. Polis şefi bunun üzerine daha çok

köpürdü ve ağzından salyalar saçarak, çevik kuvvet polislerini çağırdı ve basın açıklamasına müdahale etmelerini istedi. Bize saldırmaya hazırlanan çevik kuvvet polisleriyle aramızda arbede yaşandı. Burada çevik kuvvet polisi gereken cevabı aldı. Bunlar yaşanırken daha önceden mahkeme önünde bulunan 25-30 kişilik bir grup; "biz ocaktanız, bırakın biz müdahale edelim" diyerek, çevik kuvvet polisleriyle birlikte bizlere saldırmaya başladı. Biz de sloganlarımızla onlara karşılık verdik ve çatışmaya başladık. Elimizdeki bayraklarımızı ve üzerimizdeki "Ölüm Orucu Sürüyor", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı DEKAK önlüklerimizi ve pankartımızı almaya çalıştılar ama aramızdaki güçler dengesinin eşitsizliğine rağmen ne pankartımızı ne bayraklarımızı ne de önlüklerimizi alamadılar.

Yaşanılan çatışmada bir çok arkadaşımız yaralandı ve ağır darbeler aldı. Ayrıca "Ölüm Orucu Sürüyor" sloganı atan bir arkadaşımız da faşistlerle çevik kuvvet polislerinin saldırısına maruz kaldı ve yaralandı. Bu sırada basın açıklamasını görüntülemek isteyen Milliyet muhabiri Musa Kesler de faşistlerin saldırısına uğradı. Musa Kesler'in saldırıyı yöneten bizim, Sarıyer Ülkü Ocağı başkanı olduğunu sonradan öğrendiğimiz Dursun Karabacak'ı şikayet etmesi üzerine polis, bu faşisti bir süre gözaltına aldı ama hemen bıraktı. Dursun Karabacak'ın "Onu da eylemcilerden sandım" demesi olayın iç yüzünü ortaya koyuyor. Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi önünde faşistlerin-polislerin bir basın açıklamasına böylesine pervasızca saldırması ilk defa yaşanıyor. Bunun tesadüf olmadığını ve organize bir saldırı olduğunu biliyoruz.

Çatışmadan bir süre sonra hepimiz yeniden Ağır Ceza Mahkemesi önünde toplandık ve mahkemeye girdik. Duruşma çıkışında yaşanabilecek bir çatışmaya hazırlıklı şekilde, mahkeme önünde yaklaşık iki saat bekledik. Bize saldırıldığını duyan bir çok işçi arkadaşımız işlerini bırakarak geldiler ve yanımızda yer aldılar.

Faşistlerle daha güçlü bir şekilde çatışmaya hazırдық. İki saatlik bekleme sonunda faşistlerin ortalıkta görünmemesi üzerine biz de; "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz" sloganlarını atarak Beşiktaş otobüs duraklarına kadar yürüdük ve eylemimizi burada

bitirdik.

Bu olay bize bir kez daha faşistlerin ne kadar tabansız olduklarını gösterdi. Önlerinde polis kalkanlarıyla devrimcilere saldıran cesareti gösteren bu it sürüsü karşısında örgütlü bir güç görünce hemen toz oldu. Sivil polislerle can-cığer kuzu sarması olan bu grup, polislerin korumasındayken havlamaktan, ululamaktan geri durmaz ama ne zaman karşısında örgütlü ve kitlesel bir şiddet görür kayıplara karışır. Aynı gün Sedat Peker'in mah-

kemesinin olması bu grubun aynı zamanda mafya beslemesi olduğunu da gösteriyor. Faşistler o gün oraya hem ağababaları Sedat Peker'in mahkemesini izlemek hem de devrimci eyleme saldırtılmak için getirilmişlerdi.

27 Temmuz'da yaşanan bu saldırılara ilişkin, yaralı arkadaşlarımızla birlikte saat 13:00'de İHD İstanbul Şubesinde bir basın açıklaması yaptık.

28 Temmuz tarihinde de yine bu saldırılara ilişkin İstanbul Adliyesine, 26 Temmuz tarihinde İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde görevli çevik kuvvet polisleri, ülkü ocakları ve özellikle de Sarıyer ülkü ocakları başkanı Dursun Karabacak hakkında suç duyurusunda bulunduk.

Yaşadığımız bu saldırı da gösteriyor ki, devlet sivil-faşistleri de devreye sokarak devrimcileri yıldırımaya çalışıyor. Devletin sivil-faşistler ve resmi polisleri ile devrimcilere yaptığı bu saldırı ilk değil son da olmayacak. Bu faşist saldırılara karşı, tüm devrimcileri en kısa sürede mücadele birliğini öreerek birlikte mücadele etmeye çağırıyoruz.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
FAŞİST SALDIRILAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!**

DETAK

Güvenlik nedeniyle Mardin'den Eskişehir'e alınan ve kamuoyunda artık Uğur Kaymaz Davası olarak bilinen davayı takip etmek üzere Eskişehir'de, biz Y.E.Mücadele Birliği okurlarının da olduğu bir komite oluşturduk. Komite olarak bu davayı sahiplenmek için çalışmalarımıza bir hafta önceden başladık.

İlk önce, 20 Temmuz'da gerçekleşecek mahkeme den bir hafta önce bir basın açıklaması yaptık. Aynı gün, hazırladığımız ortak bildiri dağıtıldı. Sonra da bastırdığımız afişleri Eskişehir'in her köşesine astık.

Dava günü, mahkemeyi izlemek ve sahiplenmek için çevre illerden gelenlerle birlikte, yaklaşık 400 kişi, Adliye'ye doğru yürüyüşe geçtik. "Katil Devlet Hesap Verecek", "Uğur Kaymaz Ölümsüzdür", "Hepimiz Kürdüz, Hepimiz Uğuruz" sloganları ile Adliye'nin önündeki parkta toplandık. Yarım saat kadar süren sloganların ardından bu defa sivil faşistler slogan atarak valilik binasının önüne gelerek tam karşımızda durdular. Valilik önünde eylem yapmak yasak olduğu halde polisin onlara müdahale etmemiş olması, bunun polis

ESKİŞEHİR'DE FAŞİST SALDIRI

yönlendirmesi olduğunun açık bir göstergesiydi. Esnafı dolaşarak, 'bunlar PKK'lı' diye onları bizlere karşı kışkırtmaya çalışan faşistler, onlara asmaları için bayrak dağıtmayı da ihmal etmemişti. Bir süre sonra sivil faşistlerin büyük bölümü ayrılmış bizim bulunduğumuz parkın arkasına geçerek üzerimize taş atmaya başladılar. Polislerden de onlara katılıp taş atanlar oldu. Bu saldırıda yaralanan arkadaşlarımız oldu. Biz de kaldırım taşlarını söküp hazırlamıştık ve onlara gerektiği şekilde, anladıkları dilde karşılık verdik.

Faşizmin anladığı tek dil devrimci zordur. Biz de yaklaşık 10 kişi ile faşistlere anladıkları dilden cevap vermiştik. Ancak komitede bulunan diğer arkadaşlar bize engel olmak için uğraştılar. Aramızda taşlarla yaralanan arkadaşlarımız vardı; yoldan geçen bir genç de faşistler tarafından öldüresiye dövüldü.

Daha sonra, saldıran grubun arasında polislerin de olduğunu öğrendik. Mahkeme, 24 Ekim'e ertelendi.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

**Y.E.Mücadele Birliği/
Eskişehir**

“Evladım Vallahi Ayaklanmak Lazım, Başka Çaresi Kalmadı”

Elinde kocaman iki poşet torbasıyla kan ter içinde oflaya pufloya İETT otobüsüne binmişti. Yaşlı kadın uzun süre çantasını karıştırdıktan sonra, bir lira on kuruşu şoföre uzatıp, akbili de basmıştı. Şoför, yaşlı kadından yirmi kuruş daha istemişti...

Yaşlı kadın nedenini sordu. Zam gelmişti... 1,10 ytl olan otobüs fiyatı 1,30 ytl'ye çıkmıştı. Yaşlı kadın oflaya pufloya zar zor, çantasından yirmi kuruş daha çıkarmış, şoföre vermişti. İşte tam o sırada yaşlı kadın, yüzünden gözünden akan terin birden soğuk suya dönüştüğünü fark etmişti hayret verici bir şekilde... Otobüsün bütün camları ve havalandırmaları kapalıydı ama yine de dışarda 40 dereceye varan sıcaklığa rağmen içerisi buzhane serinliğindeydi. Kadıncağz, “evladım klima mı çalışıyor yoksa bu otobüste” diye ortalığa bir laf atmıştı. Bir diğeri hemen lafı almıştı. “Evet ana, öfkeden patlamak üzere olan toplumun tansiyonunu düşürmek için soğutma uyguluyorlar...” Yaşlı kadın, “tabi, tabi, zam yaptılar da ondan değil mi evladım” dedi... Yaşlı kadının sorusu hemen yanıtlanmıştı; “Evet ana, evet, öyle az buz bir zam da değil, 350 ytl'lik asgari ücretin %25'i nerdeyse” çünkü aylık akbil 80 ytl'ye, öğrenci akbil 45 ytl'ye çıkmıştı. Adam hiddetle konuşmaya devam ediyordu. “Açlık sınırının 600 ytl'ye yoksulluk sınırının 1.600 ytl'ye çıkmış olduğu bu ülkede, 15 milyon insan açlık sınırının altında günde 1 dolarla yaşamaya mahkum edilmiş, yaklaşık 15 milyon insan işsiz bırakılarak yaşamın dışına itilmiş ve bu ülkede çalışan nüfusun %70'i de asgari ücrete, sefalet ücretine mahkum edilmiştir. Oysa bütün zenginliklerin yaratıcısı biz işçiler, emekçiler değil miyiz, bu duruma daha ne kadar katlanacağız” ‘Biz insan taşıyoruz’, ‘Büyükşehir çalışıyor’ diye reklam yapıyorlar. Evet, gerçekten de öyle, insanları hamsi kolisi gibi üst üste taşıyarak, zam üstüne zam yaparak iyi çalışıyorlar... Fakir, fukara halkı soymakta, Kurtköy’de, Bay-

ramtepe’de evlerini başlarına yıkmakta doğrusu Büyükşehir iyi çalışıyor” diyerek bitirdi sözlerini... Yaşlı kadın, “vallahi haklısın evladım, ben 350 ytl dul maası alıyorum ne yapacağız, sokağa da mı çıkmayacağız, ben tek başıma olmama rağmen yetiştiremiyorum, bu insanlar ne yapacak böyle...” dedikten sonra, “vallahi ayaklanmak lazım, başka çaresi kalmadı” deyince yine söz sırasını almıştı konuşan kişi, “duydunuz mu arkadaşlar, 70 yaşındaki nine ne diyor; ‘ayaklanmak lazım, vallahi başka çaresi yok!’”

Genç işçiler, iyi duyun bu yaşlı anayı. O yaşlı bacakları ama genç yüreğiyle haykırıyor, “vallahi ayaklanmak lazım, başka çaresi kalmadı.” Siz ne diyorsunuz? Ve öfke patladı, “vallahi yaşlı teyze doğru söylüyor; başka çaresi kalmadı” ve adam, hemen sözü aldı; “Evet, evet haklısınız ve yaşlı anamız da çok haklı. Ayaklanmaktan başa çare kalmadı; ama ne için? Devrim için. Ne için? Sosyalizm için... Ne için? Hiç kimsenin kimseyi ezmediği, sömürmediği; eğitimin, sağlığın, konutun ve ulaşımın ücretsiz yapıldığı sosyalist bir toplum için; sınıfsız, sömürsüz komünist bir dünya için...”

Yaşlı nine K.M.Paşa durağında inmiş, hin bakışları ve sevgiyle konuşmacıya bakıyordu, nasıl da sizi ayaklandırdım dercesine ve poşet torbalarını yüklenerek ve zafer kazanmış bir edayla uzaklaşırken, otobüste devrimin nasıl yapılacağı tartışılıyordu...

Bütün Leninistler!

Özellikle Leninist gençlik, ne duruyorsunuz, görev başına. Nitemizin sözlerini duydunuz. Ayaklanmayı hazırlamak için, zindanları yıkmak, tutsakları özgürleştirmek için, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı için, F tiplerinin kapatılması için, bütün iktidarın emeğin olması, doğanın ve toplumun kurtulması için; fabrikada, tarlada, okulda, otobüste, trende, vapurda, kısacası en küçük insan topluluğunun bulunduğu her yerde, hayatın her alanında gruplar halinde ajitasyonları yükseltmeye! Araç mı? İstemediğin kadar var. Otobüs zamlarından maç biletlerine kadar... Daha ne bekliyorsun... Bütün bunlar için politik birikim, güç ve yetenek senin yapında var. Yeter ki fitilin tutuşturulsun... Leninist gençlik, sen geleceğin, gençliğin umudusun unutma...

18 Temmuz/Taksim KM.Paşa Otobüsü...

İKİTELLİ'DE OLAYLI PARK AÇILIŞI

İkitelli semtinde park açılışı yapmak için gelen Küçükçekmece Belediye Başkanı Aziz Yeniay, Mücadele Birliği okurlarının eylemiyle karşılandı.

Atatürk Mahallesi'ndeki park açılışında konuşma yapmaya başlayan belediye başkanının sesi “Yıkımlara Karşı Mücadeleye” sloganıyla kesildi. Kürsünün karşısında “Evlerimizi Yıkan Sermayenin İktidarını Yıkalım, Mücadele Birliği” pankartı asan Mücadele Birliği okurları, yıkımlarla ilgili bildirimlerini de dağıttılar. Küçükçekmece ilçesi, gerçekleşecek yıkımlardan en fazla etkilenecek bölgelerden biri olduğu için bildirimler ilgiyle kitlenin içinde elden ele dolaştı.

Mücadele Birliği okurlarının bu eylemi, Belediye Başkanı'nın anlattığı masalların iç yüzünü göstermesi açısından tam hedefini buldu. Bir yandan park açılışları ile insanların gözünü boyayan Belediye Başkanı'nın diğer tarafta gecekondular yoksulların başına nasıl yıktığını teşhir eden Mücadele Birliği

okurları, oradaki tüm insanlara kapitalizmin ikiyüzlülüğünü gösterdiler.

YIKIMLARA KARŞI MÜCADELEYE!

Y.E.Mücadele Birliği Okurları

SEYDİŞEHİR İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ

Seydişehir Eti Alüminyum Fabrikası, işçilerinin zor eylemlerine yönelmeye başladıkları, fabrikayı satın alan CE-KA adlı şirkete ait araçları ters çevirip yaktıkları, sosyal tesisleri ve fabrika genel müdürünün evini taşıdıkları süreçte Devrimci İşçi Komiteleri de Taksim Meydanı'nda eylem yaparak Seydişehir işçisinin yalnız olmadığını gösterdi.

31 Temmuz tarihinde saat 14.00'de ellerinde DİK amblemlili kızıl bayrakları ve dövizleriyle, üzerlerinde DİK amblemlili, Deniz Gezmiş resmi, basılı tişörtleriyle DİK'liler, İstiklal Caddesi girişinden Taksim Meydanı'na çıktılar. Sakin bir haftasonu geçirmeye hazırlanan Taksim Meydanı bir anda işçilerin sloganlarıyla sarsıldı. Devrimci İşçi Komiteleri imzalı "İşçiler Özelleştirmelere Karşı İktidar İçin Savaşalım" pankartı açan işçiler, çevik kuvvet polislerini geçerek meydana basın açıklamalarını okumaya başladılar. Daha sabah Taksim Meydanı'na otobüslerle yığınak yapan polisler, Devrimci İşçi Komiteleri'nin Seydişehir işçilerine sahip çıkmasını engelleyemedi.

Basın açıklamasını okuyan DİK'li işçi, "İşçiler, emekçiler, sermaye sınıfı azami kar elde ederek egemenliğini korumak ve özgürce sömürüsünü sürdürmek için, işçi sınıfını, emekçileri, yoksul Kürt halkını açlıkla, işsizlikle, sosyal yıkımla tehdit ediyor. Kölece yaşam koşullarına boyun bükmemizi ve uysal köleler gibi ona itaat etmemizi istiyor..."

İşçiler, emekçiler, artık uyanın, ayağa kalkın ve savaşın! Biliniz ki, sermaye sınıfı için her şey araçtır; amaçları sınıfsal çıkarları, egemenlikleri ve özgürlükleridir. İnsanların kanları üzerinden kar elde ettikleri bu sömürü ve baskı düzenini bir gün daha fazla yaşatabilmektir" dedi ve komite ve konseylerde örgütlenerek iktidar için mücadeleye önemine vurgu yaptı. Konuşmanın arasında işçiler sık sık, "Seydişehir Yalnız Değildir", "Komite ve Konseylerde Örgütlenelim", "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden Emekçiler Özgürleşmez", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Yıkımlara Karşı Mücadeleye", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganlarını attılar.

Eylem boyunca dalgalanan kızıl bayraklar ve işçilerin göğüslerinde taşıdıkları Deniz Gezmiş resimleri, çok güzel bir görüntü oluşturdu. Basın açıklamasının okunmasından sonra konuşma yapan DİK'li bir işçi, Tayyip Erdoğan'ın Seydişehir işçilerinin eylemine ilişkin söylediği "ideolojik bir yaklaşım" sözüne atıfta bulunarak, "evet, doğrudur. İşçi sınıfı kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda tepkisini gösteriyor. Gerektiğinde sermayenin uşağına, sermayenin kolluk kuvvetine karşı gelebilir. Bu ideolojiktir" dedi. "Ama, Tayyip Erdoğan'ın yaklaşımı, açıklamaları da ideolojiktir; çünkü kendisi de, kendi sınıfının, tekeli sermayenin, dünya tekelerinin çıkarları doğrultusunda politika yürütüyor; onların ideolojik sözcülüğünü yapıyor. Biz devrimci işçiler olarak, Seydişehir'in bu ideolojik tavrının yanında olacağız. Seydişehir'in radikal eylemlerini destekliyoruz, yanında olacağız. Ama bu yeterli değil. Tüm işçilerin yoksul Kürt halkının, gecekonducuları yıkan emekçilerin bize destek vermesi ve topyekün karşı koyuşuyla istediklerimizi alabiliriz, kendi iktidarımızı kurabiliriz" dedi. Konuşmasını "Yaşasın Devrimci İşçi Komiteleri" diye bitiren DİK'li işçiye işçiler sloganla destek verdiler. Basın açıklamasını bitiren DİK'li işçiler İstiklal Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Bir süre sloganlarla yürüyen işçiler, buradan ara sokaklara dağıldılar. □

DEVİRİM GÜÇLÜ

İç savaş derinleşiyor ve sertleşiyor. Artık bundan kimsenin kuşkusu olmamalı. En son DGM önünde Ölüm Orucuna ilişkin basın açıklaması yapan DETAK'lılara, polis ve sivil faşistlerin birlikte saldırısı bunun en açık göstergelerinden biridir. Faşizmin "topyekün savaş" ilanı, kendisini her alanda göstermektedir. Burjuvazinin devrime, devrimin örgütlü ve toplumsal güçlerine karşı yürüttüğü savaşa "Terörle Mücadele" adını koyması kimseyi yanıltmasın. Toplumda nüfusun çok küçük bir azınlığını oluşturan burjuvazi, kendi halklarına karşı iç savaş yürütürken amaçlarını hep gizlemiştir. Çünkü burjuva gerici iç savaş kitlelerde bilinç ve sempati yaratmaz, aksine tepki ve öfkeye yol açar. Sadece proleter iç savaş, kitlelerde bilinç yaratma gücüne ve özelliğine sahiptir. Çünkü proleter iç savaş, geniş halk kitlelerinin ezilmelerine ve baskı altında tutulmalarına değil, ekonomik ve siyasal kurtuluşlarına yol açar. Bu nedenle burjuvazi, iç savaşta amaç ve planlarını gizler, onu çeşitli kılıflar ve kavramlar ardına saklamaya çalışırken, proletarya, iç savaşta amaç ve hedeflerini bütün açıklığıyla ortaya koyar.

Londra'da, 7 Temmuz'da meydana gelen bombalama olaylarından sonraki tüm gelişmeler, bir olguyu tüm açıklığı ve yalınlığıyla ortaya çıkardı: Burjuvazi dünyanın her yerinde, ama özellikle de kapitalizmin kalbi sayılan Avrupa'da, devrimin toplumsal ordusuna ve örgütlü güçlerine karşı yoğun ve güçlü bir saldırı başlattı.

Burjuvazinin, özellikle de Avrupa burjuvazisinin, böyle bir saldırı dalgası için "ikna edici" bir başlama vuruşuna ihtiyacı vardı. 7 Temmuz bombalı saldırıları, ihtiyacı karşılayan bir başlama vuruşuydu. Sonrası biliniyor: Avrupa'da, hatta diyebiliriz ki dünyanın büyük bölümünde halklar arasında korku, panik ve yılgınlık havası yaratmak için burjuva güçler dört bir koldan harekete geçtiler. Londra halkı haftalarca korku ve panik içinde tutuldu. 7 Temmuz'dan sonraki uyduruk patlama haberleri ve "terör" tehdidi, halkı canından bezdirdi. Sonuçta halk kitleleri, "bundan sonra böyle mi yaşayacağız?" deme noktasına getirildi.

Nihayet amaçlarına bir parça olsun ulaşmışlardı. Devrimin toplumsal ve örgütlü güçlerine karşı girişecekleri saldırı için yapacakları yasal düzenlemelere gerekli toplumsal desteği, tam olmasa bile, almışlardı. En azından Avrupa burjuvazisi bu kanaate varmış olacak ki, "terörle mücadele" adı altında hak ve özgürlükleri ortadan kaldıran, baskı ve kısıtlamaları arttıran önlem ve düzenlemeleri peş peşe hayata geçirmeye başladılar.

Bu sürecin başını İngiltere, ABD ve İtalya çekti. İngiliz polis şefleri, terörle mücadele adı altında halk kitleleri üzerinde baskı ve terörü arttıracak, kendilerine sınırsız yetkiler verecek önlemlerin alınmasını yüksek sesle dile getirdiler. Bu yasal düzenlemeler arasında öldürme yetkisi dahil, gözaltı süresinin üç aya çıkarılmasından telefon dinlemeye; yeni silahlı örgüt kurulmasından her şirketin kendi özel güvenlik sistemini kurmasına kadar pek çok istek var.

ABD Temsilciler Meclisi, demokratik hakları kısıtlayan, polise sınırsız gözaltı yetkisi veren "Yurtseverlik Yasası"nı kaşla göz arasında on yıl uzattı.

İtalya'da hükümet, "Terörizmle Mücadelede Önlemler Paketi" adı altında bir dizi yasayı yıldırım hızıyla onaylayıp yürürlüğe soktu. Özel savcı tayin edilmesi kabul edildi ve gözaltı süresi uzatıldı. Yasalar, her zaman gerçek yaşamın arkasından topallayarak gelir. İtalya ve diğer devletler gerçekte zaten uygulamakta oldukları pratiğe, bu yasal düzenlemelerle, yasal bir kılıf uydurmaktan başka bir şey yapmış olmuyorlar.

Avrupa'nın demokratik olduğunu sanıp AB'den Türkiye'yi demokratikleştirmesini bekleyenler, nasıl iflah olmaz bir yanılğı içinde olduklarını anlamak istiyorlarsa, İngiliz polisinin pratiğine ve isteklerine bakabilirler. "İntihar bombacısı" diye yoldan gecen bir Brezilyalı genci vahşice katleden İngiliz polisi, tam bir burjuva küstahlığı ve saldırganlığı içinde, "Kafadan vurarak öldürmeye devam edeceğiz!" açıklaması yapıyor. Özür ve pişmanlık bekleyenler küstah bir meydan okumayla karşılaştılar.

Ankara'da Adalet Bakanlığı önünde devrimci bir gencin kameraların önünde kafasına kurşun sıkılarak katledilmesiyle, Londra'da Brezilyalı gencin dünyanın gözü önünde kafasına kurşun sıkılarak katledilmesi olaylarının taşıdıkları politik mesaj aynıdır.

Cinayetlerin bu şekilde işlenmesindeki amaç korkutma, yıldırma, gözdağı vermeye sınırlı değildir. Polisin bu davranış biçimi aynı zamanda bir meydan okuma, bir savaş ve burjuva düzenin namlunun gücüne ayakta tutulacağını ilanır.

Devrime Karşı Burjuva Dayanışması

Bir devrimden korkan bütün kapitalist ülkelerin burjuva sınıfları, kendi aralarındaki işbirliği ve dayanışmayı arttırdılar. Değişik ülkelerin burjuva sınıfları devrime ve örgütlü devrimci güçlere karşı tam bir sınıf dayanışması içine girdiler.

Türk burjuvazisi bu durumdan en üst düzeyde yararlanmanın arayışına vakit geçirmeden girdi.

Hükümet diplomatik faaliyetlerle emperyalistlerin tam desteğini almaya çalışırken, Genelkurmay da iç düzenlemeleri

ERİNİN BİRLİĞİ

yapmanın peşine düştü.

Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda genel olarak devrimci güçlere, özel olarak UKH'ne karşı izlenecek yolun saptanması için yapılan toplantının ardından, Genelkurmay adına konuşan İlker Başbuğ, ilk iş olarak burjuva gazetecileri topladı ve burjuva basının izleyeceği politikayı onlara ayrıntılarıyla anlattı.

Bunun hemen arkasından TMY'nin yeniden düzenlenmesi gündeme geldi. Örnek alınacak yasa ise, İngiltere'de uygulanan TMY idi. Bunun için derhal bir komisyon oluşturuldu ve komisyonun ilk kararı, "İngiliz terör yasasındaki sert hükümlerin alınması ve Londra'daki terör önlemlerinin uygulanması" oldu.

Devlet ve hükümet içinde bu önlemleri alırken dışarıda da emperyalistlerin tam desteğini almak için çabalarını yoğunlaştırdılar. Emperyalistler bu çabaları karşılıksız bırakmadılar. İç savaşta Türk hükümetinin yanında olduklarını açıkça ilan ettiler. UKH'ni içerden bölüp parçalamaya, silahlı güçleri tecrit edip yasal alandaki güçleri politik çevirmeye etkileri altına almaya çalışan Avrupalı emperyalistler, nihayet yüzlerindeki "demokratik" maskeyi atıp açık oynamaya başladılar.

Avrupalı emperyalistlerden büyük beklentiler içindeki UKH'nin bu açık gerçeği görüp ona göre önlem aldığını; gerçek müttefiklerinin Türkiye devrimci güçleri olduğunu artık gördüğünü ummak istiyoruz.

Halk Cephesinin Önemi

İç savaş derinleşiyor ve sertleşiyor. Artık bundan kimsenin kuşkusunu olmamalı. En son DGM önünde Ölüm Orucuna ilişkin basın açıklaması yapan DETAK'lılara, polis ve sivil faşistlerin birlikte saldırısı bunun en açık göstergelerinden biridir. Faşizmin "topyekün savaş" ilanı, kendisini her alanda göstermektedir. Burjuvazinin devrime, devrimin örgütlü ve toplumsal güçlerine karşı yürüttüğü savaşa "Terörle Mücadele" adını koyması kimseyi yanıltmasın. Toplumda nüfusun çok küçük bir azınlığını oluşturan burjuvazi, kendi halklarına karşı iç savaş yürütürken amaçlarını hep gizlemiştir. Çünkü burjuva gerici iç sa-

vaş kitlelerde bilinç ve sempati yaratmaz, aksine tepki ve öfkeye yol açar.

Sadece proleter iç savaş, kitlelerde bilinç yaratma gücüne ve özelliğine sahiptir. Çünkü proleter iç savaş, geniş halk kitlelerinin ezilmelerine ve baskı altında tutulmalarına değil, ekonomik ve siyasal kurtuluşlarına yol açar. Bu nedenle burjuvazi, iç savaşta amaç ve planlarını gizler, onu çeşitli kılıflar ve kavramlar ardına saklamaya çalışırken, proletarya, iç savaşta amaç ve hedeflerini bütün açıklığıyla ortaya koyar.

Aynı nedenle, kapitalizmi ve emperyalizmi ortadan kaldırmak için burjuvaziye karşı verilen iç savaşta, devrimin örgütlü güçleri amaç ve hedeflerini tüm açıklığıyla, hiçbir muğlaklığa yer vermeden, kısa, özlü ve anlaşılır bir şekilde ortaya koymalıdır.

Devrimci mücadelenin, devrimci iç savaşın ilk hedefi, "hak ve özgürlükleri elde etmek" olamaz. Aksine bunlar, olsa olsa böyle büyük bir mücadelenin yan ürünleri olabilirler. Ancak taraflardan birinin burjuvazinin ya da proletaryanın sırtının yere gelmesiyle sonuçlanabilecek iç savaşta proletaryanın ve örgütlü devrimci güçlerin ilk hedefi, ilk amacı politik iktidarın fethi olmalıdır.

Geniş halk kitleleri, kendisinde kendi kurtuluşlarını görebilecekleri böyle bir hedef için ayağa kalkar, böyle bir hedef için yaşamlarını yitirebilecekleri bir savaşa gönüllü katılırlar. Örgütlü devrimci güçler, iç savaşta burjuvaziye karşı zafer kazanmak için ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını koşulsuz kabul ettiklerini ve iktidarın fethinin ilk gününden bu hakkın tanınacağını ilan etmelidir.

Zindanlar, tarihte ortaya çıkan her büyük devrimin daima ilk hedefi olmuşlardır. Zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi, çoğu zaman devrimlerin başlangıç hamlesi olmuş, genellikle de egemen sınıfın iktidarına son vermenin sembolü haline gelmiştir. Bu anlamda, burjuvazi üzerinde zafer kazanmak isteyen, onun politik egemenliğinin en önemli ayaklarından biri olan zindanları yıkmayı ilk hedefleri arasına koymalıdır.

Genelkurmay 2. Başkanı'nın açıklamaları, devlet ve hükümetin iç savaşta ka-

zanmak için ellerinden geleni yaptıklarını gösteriyor. Sivil faşistlerden burjuva basına, özel kuvvetlerden karakol polisine kadar karşı devrim güçlerinin bütün unsurları harekete geçirilmiştir. Burjuva sınıf, devlet ve hükümet kendi çıkarları açısından doğru olanı yapıyorlar. İç savaşta kazanmak isteyen taraf, bütün güçlerini birleştirmek, bir tek merkezin komutası altına sokmak ve onları düşman üzerine sürmek zorundadır. Savaşı başka türlü kazanmak mümkün değildir.

Devlet ve hükümetin bu çabalarına karşılık, devrimin birleştirilebilecek bütün güçlerini bir araya getirmek; hedefi iktidarı ele geçirmek olan kısa ve özlü bir programa sahip bir Halk Cephesinde birleştirmek, acil ve ertelenemez bir görev haline gelmiştir.

İlk ve temel hedefi, politik iktidarı devrimci yoldan ele geçirmek olan böyle bir cephe, doğal olarak, en azından, kuruluş aşamasında sosyal reformist parti ve örgütlere yer olmamalıdır. Halk Cephesi politik iktidarı ele geçireceği ilk günden itibaren, aynı zamanda ezilen ve sömürülen halk kitlelerinin ekonomik kurtuluşu için bankalara, büyük tekelci birliklere, emperyalist sermayeye vb. el koyacağını; fabrikaların denetimini işçilerin eline vereceğini; halklar için baskı ve zulümden başka bir şeyi ifade etmeyen ordu, polis, MİT ve benzeri zor aygıtlarını dağıtacağını ilan etmelidir.

Bu politik temel üzerinde kurulacak bir Halk Cephesi, başlangıçta nicel anlamda zayıf olsa bile, bu zayıflığın önemi olmayacaktır. Çünkü koşullar, böyle bir politik temele sahip bir cephenin güçlenmesinden yanadır. Zira böyle bir politik temele sahip bir cephe ezilen, sömürülen milyonların özlem, istek ve beklentilerine yanıt verebilecek tek yapı olacaktır.

Devrimin örgütlü politik güçleri bir çatı altında ve bir cephe programı etrafında birleşmek koşuluyla, iç savaşta burjuvazi üzerinde zafer kazanacak koşullara sahipler. Yeter ki tarihi bir sorumlulukla karşı karşıya gelindiği anlaşılın ve bu sorumluluğa uygun davranılsın. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Serpil Cabadan

'96 Ölüm Orucu eylemindeyken...

Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan, 26 Temmuz tarihli duruşmasına geldiğinde

DETAK'lılar onu eylemleriyle karşıladılar. Serpil Cabadan; Ölüm Orucuyla ilgili basın açıklaması yapan DETAK'lılara yönelik polis ve sivil-faşistlerin saldırısını bulunduğu ringin içinde ve ringden inerken attığı sloganlarla protesto etti. Bu tarihte Ölüm Orucu eyleminin 1. ayını doldurmuş olan Serpil Cabadan, hem bedenen hem de moral yönden ne kadar güçlü olduğunu mahkeme salonundaki bakışları ve hareketleriyle anlattı.

Serpil Cabadan, 1996 yılında zindanlarda yapılan büyük Ölüm Orucu eyleminde de yer almış, 2. Ekipte Ölüm Orucu bandını kuşanmıştı. '96 Ölüm Orucunun zaferle sonuçlanmasında o da diğer yoldaşlarıyla bir-

likte üzerine düşen sorumluluğu en iyi şekilde yerine getirmişti.

Şimdi, kızıl bandını alına yeniden taktı Serpilimiz. Murat, Sibel ve Aysun'dan aldığı güçle, tarihe Leninistçe ad koymak için büyük yürüyüşüne başladı. Büyük bir kavganın militanı olarak, büyük bir geleneğin mirasçısı olarak, elden ele taşınan kızıl bayrağı şimdi o dalgalandırıyor. Rengini tarihten alan, Komünçülerin, Bolşeviklerin, Jose Martilerin kanlarıyla kızışan bayrağı büyük bir onur ve gururla taşıyor.

**YAŞASIN ÖLÜM ORUCU EYLEMİMİZ!
ZİNDANLARI YIKACAK
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!**

"Sermaye Sınıfı Tarihin Çöplüğüne Atılarak En Büyük Cezayı Alacaktır"

26 Temmuz 2005 tarihinde TKEP/Leninist davası tutsakları Ölüm Orucu savaşçısı Serpil Cabadan ile Hüseyin Durmaz, Remzi Aydın ve Hasan Öksüz'ün 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nde duruşması vardı. Davaya tutsaklarından olan Hüseyin Durmaz söz alarak, Serpil Cabadan'ın Ölüm Orucu'na başlamasıyla ilgili bir dilekçe okudu. Hüseyin Durmaz dilekçesinde;

"Bu dosyada tutuklu bulunan Serpil Cabadan, 26 Haziran 2005 tarihinden itibaren Ölüm Orucu'na başladı. F tipi zindanların kapatılması, Kürt halkının özgürleşmesi, zindanlarda 10 yıldır gerçekleşen katliamlarda yaşamını yitiren devrimcilerin katilleri ve sorumlularının cezalandırılması gibi taleplerle başlayan Ölüm Orucu Eylemi 5. yılında devam ediyor" dedi.

Dilekçesini okumaya devam eden Hüseyin Durmaz, "Zindanlarda devrimci tutsaklar 120 can pahasına ve 500'den fazla devrimcinin sakat kalması pahasına teslim olmadı. Dünyada eşi benzeri görülmemiş olan bu kahramanlık destanı, tüm baskılara, tehditlere, cezalara, zorla müdahalelere ve bin bir türlü değişik saldırıya rağmen sürüyor. Sermaye sınıfı ve onun devleti karşısında devrimin ve halkın yenilmezliğinin bir

sembolü olan Ölüm Orucu zafere ulaşacak" dedi. Hüseyin Durmaz ayrıca duruşmanın yapıldığı gün olan 26 Temmuz'un, TKEP/L militanı olan Tarık Ziya Yıldırım'ın emniyet müdürlüğünde katledilmesinin 10. yılına denk geldiğini söyleyerek, "Bakırköy'de bir çatışma sonucu bacadından yaralı olarak yakalandıktan sonra Vatan Emniyet Müdürlüğü işkencehanesinde kurşunlanarak katledildi" dedi.

Tarık Ziya Yıldırım'ın TKEP/Leninist önderliğinde savaşan Leninist Gerilla Birlikleri'nin bir savaşçısı olduğunu söyleyen Hüseyin Durmaz, onun, "kapitalizmi yıkmak, sömürüyü ve sınıfları ortadan kaldırmak, Kürt ve Türk halklarının mücadelesini zafere taşımak için" savaştığını söyledi.

"Sermaye sınıfı, Türkiye ve tüm dünyada, artık halkların mücadelesiyle, işçi sınıfının ayağa kalkmasıyla tarihinin en zor dönemini yaşamaya başladı" diyen Hüseyin Durmaz, "sömürücülerin sonu geliyor. Tarık ve sayısız devrimcinin yürüttüğü mücadele, bugün zafere doğru büyüyor. Tarık ve binlerce devrimciyi katledenler döktükleri kan da boğulacaklar" dedi. Dilekçesinde Yeni Ceza İnfaz Kanunu'na da değinen Hüseyin Durmaz, "Ceza İnfaz Kanunu (CİK) Türk

Ceza Kanunu (TCK) ve Ceza Mahkemeleri Kanunu (CMK)'da bir çok değişiklik yapıldı. CİK, zindanlardaki devrimci tutsakları hedeflemiştir. 19 Aralık katliamıyla F tiplerine atılan devrimciler teslim olmadı ve haklı davalarını sürdürmeye devam ediyorlar. Her türlü katliam, işkence ve baskılara F tipleri tüm dünyada deşifre oldu. Yıllar uygulanan tecrit ve izolasyona ek olarak, sayısız defa işkence, dayak, saldırıya rağmen boyun eğmedik. İnsanı insan olmaktan çıkararak, düşüncesini kişiliğini yokederek boyun eğdirmeye çalışanlar, şimdi CİK ile yeni bir saldırıya geçtiler. Kürt ve Türk halklarının devrim mücadelesinin yükselişi karşısında sermaye sınıfı, devrimci tutsakları da kapsayan büyük bir saldırıya geçti. Sermaye sınıfı, işçi sınıfı ve tüm emekçilerin ayağa kalkması karşısında korkulu rüyalar görmeye başladı. CİK, TCK ve CMK'nın çıkarılması, devrimci tutsaklara ve halklarımıza yönelik bütünlüklü bir saldırıdır. Şimdi bu kanunlar daha yeni yürürlüğe girerken yetersiz kalmaya başladı. Terörle Mücadele Kanunu ve diğer kanunlarda değişiklik yapılarak saldırıyı büyütmeğe gündeme getiriliyor. Bu hem devrimin yükselişinin hem de sermayenin acizliğinin göstergesidir" dedi ve sözlerini "kapitalizm miadını doldurmuş ve tarihsel olarak yıkılmaya mahkumdur. Sermaye sınıfı tarihin çöplüğüne atılarak en büyük cezayı alacaktır" diyerek bitirdi. □

“KİM SAVAŞIRSA DEVRİMİN GÜCÜNÜ YANINDA BULUR”

'96 Ölüm Orucu Zaferinin Yıldönümünde

'96 Ölüm Orucu Sürecinde Yeralan Bir Leninist Tutsakla Yaptığımız Röportajı Yayınliyoruz

Y.E.Mücadele Birliği: Siz 96 Ölüm Orucu sürecinde CMK görüşmelerine katılıyordunuz. O günkü süreçle bugünkü arasındaki farklılıklar nelerdir?

•96 Ölüm Orucu süreciyle bugünkü süreç arasındaki farkları ortaya koymak demek, iki dönemin kapsamlı sosyo-ekonomik koşullarının tahlilini yapmak demektir.

Bu iki dönem arasında niteliksel bir fark mevcuttur. Sadece 96 Türkiyesi ile 2005 Türkiyesi arasında değil, 96'nın dünyası ile 2005'in dünyası arasındadır bu fark.

Bugünden farklı olarak emperyalist kapitalist sistemin dünya çapında sıçramalı çöküş sürecini yaşamaktayız. Ve bugün dünden farklı olarak, dünyanın dört bir köşesinde ayaklanmalara tanıklık etmekteyiz.

Y.E.Mücadele Birliği: O günkü koşullarda işçi ve emekçilerin eyleme karşı tutumları nasıldı?

•Sahiplenme temelindeydi. Her biri kavga, cesaret, bağlılık dolu geçen günler sokaktaki her insanı sarsıyor, durup düşünmesine neden oluyor.

Eylemin ilerleyen günlerinde, işçi ve emekçilerin daha geniş bir kesimi tutsakların sorunlarını sahiplendi. Bu devrimci tutsakların ölümsüzleşmeye başlamasıyla, ailelerimizin Ankara sokaklarında her gün polisler tarafından kafalarının kırılmasına rağmen gösterdikleri kararlı tavırla oldu. Ve öyle bir noktaya ulaştı ki, işçi ve emekçileri, komünist ve devrimci güçlerden uzak tutmayı kendine görev edinmiş konfederasyon başkanları, tutsakların istekleri kabul edilsin çağrısı yapmak zorunda kaldı. Bu çağrı, eylemin, açığa çıkardığından çok daha fazla bir toplumsal gücü etkilediği ve harekete geçmeye zorladığını gösteriyordu. Bu elbette beklediğimiz bir durumdur. Emekçi sınıfların sistemden kopma süreci yaşadığını tespit etmiş ve bunu devrimci durum olarak ilan etmiştik zaten. bu koşullarda devrim güçleri sisteme karşı kararlı tavır sergilediklerinde, sistemden kopmuş olan yığınları eninde sonunda kendi yanlarında bulur.

Y.E.Mücadele Birliği: Bugün zindanlarda CMK'nın yeniden oluşturulmasının koşulu var mı?

•CMK, işleyişi ve amaçlarıyla geçmiş döneme ait bir araçtır. Onun ortaya çıkmasını sağlayan gelişmeler, 94 ve 95 yıllarındaki zindan savaşları oldu. Bu süreçte yaşananlara cevap olacak bir örgütlenme olarak ortaya çıktı.

CMK, düşman saldırıları karşısında devrimci ve komünist tutsakların birliğini sağlama ve kısmi kazanımlar elde etmede başarıları olduysa da, ortaya çıktığı tarihsel sürecin ihtiyaçlarına cevap olmaktan uzaktı. CMK asgari bir ortaklığın ürünü olarak ortaya çıktığını başta söylemiştim. Bu başlangıç için yeterli görülebilir, ki öyle de. CMK pratikten öğrenerek ilerleyip asgari ortaklığı daha ileri noktaya taşınması halinde, hem dönemini karşılamada hem de değişen koşullara göre kendini yeniden yapılandırmada başarılı olabilirdi. Ama bu mümkün olmadı. CMK'yı oluşturan yapıların sınıf mücadelesinin somut durumuna ve zindanların bunun içindeki yerine dair köklü düşünce farklılıkları vardı. Ortalama solun, sadece öngürsüz olmayıp aynı zamanda yaşamın kendisine kendi doğmalarını kabul ettirmeye çabalaması, CMK'nın hiç değilse pratiğin öğreticiliğiyle gelişip ilerlemesine engel oldu.

Bugün artık tutsakların ortak bir örgütlenmesinden bahsedilecekse bu CMK'dan daha ileri bir birliktelik olmalıdır.

Y.E.Mücadele Birliği: Bizce Türkiye devrimci hareketi ve yurtsever hareket, 19 Aralık'tan çıkarılması gereken sonuçları çıkardı mı?

•Sonuç çıkarmak için, önce ne olup bittiğini anlamak gerekir. Ortalama solun, ki buna yurtsever harekette dahildir, 19 Aralık'ı anladığı söylenemez.

19 Aralık öncesinde, F tipi saldırısının strateji bir saldırı olduğunu söylemeyen neredeyse kalmamıştı. Ama ,ortalama solla Leninist Parti arasında bu noktada derin bir ayrım vardır. Ortalama sol

Biz ise geride bıraktığımız 10 yıl boyunca devrim cephesinin giderek güçlendiğine dikkat çekiyorduk ısrarla. Ama şimdi bununla ötesinde yeni bir durum olduğunu görüyorduk. Bu, yeni bir tarihsel sürece girdiğimiz gerçekliği idi. Bu sürecin temel özelliği, burjuva dünyasının sıçramalı çöküş sürecinin yaşanacağı ve buna karşı tüm dünya halklarının sosyal devrimler

için ayağa kalkacağıydı. Dolayısıyla, işbirlikçi sermaye tüm dünya gericiğini arkasına alarak devrimimize saldırıyorsa, bu onun güçlüğünden değil, aksine güçsüzlüğündendi.

19 Aralık'ı tahlil etmedeki bu derin ayrım, ortalama solla Leninist Parti politikalarının bir birinden iyice ayrışmasını getirdi. F tipi zindanlara karşı nasıl mücadele edilmesi gerektiği ve F tipi zindanların şu veya bu şekilde kabul edilip edilmeyeceği konularındaki derin ayrım bu tarihsel süreç değerlendirmesindeki farktan doğmuştur.

Y.E.Mücadele Birliği: 96 Ölüm Orucu'nda zaferi kazandığımızda neler hissetmişiniz?

•Bu gerçekten anlatılması çok zor bir şey. Sanırım bu ancak romanlarla anlatılabilir. Ve mutlaka da anlatılmalıdır. Kendi hissettiklerimin bir başka yoldaşımın hissettiklerinden, siper yoldaşlarımızın hissettiklerinden çok farklı olduğunu sanmıyorum. Sadece şunu söyleyeyim, devrimimizin gücünü, devrimi hissettim. Bu müthiş güzel bir duygudur.

Y.E.Mücadele Birliği: Şu an sürmekte olan Ölüm Orucu eylemi ile ilgili olarak ne hissediyorsunuz.

•İnsanlık tarihinin tanık olduğu en büyük kahramanlıklardan biri gerçekleştiriliyor. Bu büyük savaş, insanlık tarihinin sayfalarına sadece bir kahramanlık örneği olarak geçmeyecektir, aynı zamanda insanlığın tanık olduğu en büyük zaferlerden biri olarak da geçecektir tarihe.

Canlarıyla bu savaşı adım büyüten, insanlığın ve onun kurtuluş mücadelesinin uğrunda ölecek kadar soylu duygulara sahip olan güzel insanları bağrından yığınsal olarak çıkabilen bir devrim, mutlaka zaferi de kazanır.

Bu Ölüm Orucu savaşı ve zaferi devrim kapısını sonuna kadar bizlere aralayacaktır. Yaşanan bir zindan savaşı gibi görünse de, aslında bu, 35 yılı aşkındır süren karşı devrimin iktidarını koruma devrimin ise iktidar olma savaşının en sert, en tayin edici muhaberelelerinden biridir.

Y.E.Mücadele Birliği: Yeni çıkan Ceza İnfaz Kanunu ile zindanlarda neler değişecek?

•Bu yasa bir gözdağı, bir kararlılık göstergesi olarak çıkarıldı. 19 Aralık ve ardından F tiplerine rağmen komünist ve devrimci tutsakların savaşını kıramayan sermaye, bu adımı atarak moral bir üstünlük sağlamayı amaçlıyor.

Bu yasa ile birlikte, geçmişte zindanlarda yaşanan bir çok şey yasallaştırılmış oldu sadece. Önceden zindan yönetimlerinin inisiyatifine bırakılan şeyler yasa hükmü haline getirilmiş oldu. Ama bilinmelidir ki, zindanlarda, yani devrim ile karşı devrimin öznel güçlerinin açık savaş alanlarında geçerli olan yasalar, yönergeler vs değildir. Orada sınıf mücadelesinin dili geçerlidir.

Savaşan güçler, sermayeyi sıkıştırmaya devam ediyor. Kim savaşır, devrimin gücünü kendi yanında bulur, savaşı terk edip gidenler devrimin gücünü de yanlarında götürmezler. Tutsakları toplumdaki yoldaşlarından yalıtılmayı kendine temel amaç edinmiş olan sermaye, tutsaklara akrabası olmayan üç kişiyle görüşme hakkı tanıyarak 5 yılın sonunda bunu başaramayacağını kendisi itiraf ediyor böylece. Bu onun devrimci eylem karşısındaki başarısızlığının kanıtıdır.

Y.E.Mücadele Birliği: Zindanlarda daha kitlesel Ölüm Oruçları olabilir mi?

•Sizin de bildiğiniz gibi, 19 Aralık sonrasında Ölüm Oruçları kitlesel bir boyut kazanmıştı. Ve bu şekilde sürüyordu. Fakat siyasi yapılarda önce talepler konusunda, sonra da eylemin kendisini sürdürmede kırılma yaşandı. Savaş uzun zamana yayılmış bir irade, taktik beceri gösterme savaşına dönüştü.

Biz bunu bir bayrak yarışına benzettik. Uzun sürecek ve bayrağın elden ele devredileceği bir savaş. Burada önemli olan artık, bayrağın kesintisiz bir şekilde taşınması. Bayrak kesintisiz bir şekilde taşındığı sürece düşmanın F tipi politikasını hayata geçirmesi, onun bu saldırısının püskürtülmesi ve devrim cephesinin ilerlemesi sağlanabilir.

Bizlerin gösterdiği çabanın yoğunluğu, bu savaşın kazanımlısının hızını belirleyecek. Bu savaş ne kadar hızlı kazanılırsa, devrim o kadar hızlı bize yakınlaşacaktır. Tutsaklar kendilerine düşeni büyük ölçüde yapıyorlar. En eşitsiz koşullarda savaşlarını sürdürüyor. Gerisi bizlere kalıyor.□

DERSİM 2005

Merhaba,

Bu sene Dersim, her senekinden daha farklı hazırlanıyordu Munzur Festivaline. Bağrında 17 dağ pınarını taşıyordu Munzur; 17 gelincik nazlı nazlı gelenleri selamlıyordu adım başı. Ne çok zulüm görmüştü bu topraklar. Bu toprağın insanları insanın gözlerinin içine bakınca, insan ne kadar çok şeyi okuyabiliyordu o bakışlarda. Zulmün tanığıydı bu gözler. Ve hala tarihe tanıklık etmeye devam ediyorlardı. Kim bilir kaç kez yaşlarla dolmuş, tuzlu gözyaşlarıyla yıkanmıştı bu gözler. Kim bilir nasıl bir ağıt gizliydi içlerinde...

Dersim'e doğru yola çıkarken bu duygular vardı içimizde. Munzur Festivaline gidiyorduk ama yüreğimiz Munzur çayı gibi Dersim'in dağlarına akıyordu. Bunu bildiklerinden olsa gerek, devletin kolluk güçleri iki adımda bir kimlik kontrolü yapıyorlardı. Dersim'de OHAL yürürlükteydi. Kürdistan'da çatışmalar yoğunlaşmıştı. Dersim, ablık altındaydı. Herkes, bu sene festivalin yaptırılmayacağı konuşuyordu. Adeta, devlet gözünü Dersim'e dikmişti.; Festival artık, halkla devlet arasındaki çatışmanın odak noktası haline dönüşmüştü. Öyle ki devlet, köyleri basmaya, mahalleleri silahla taramaya günler öncesinden başlamıştı. Er Coşkun Kırandı'nın Dersim'de gerillalarca esir alınmasından sonra bu saldırılar daha da yoğunlaştı. Artık Dersim'e girip çıkan herkes, "devlet terörü" denilen şeyin ne olduğunu daha iyi görebilirdi.

17 Temmuz tarihinde düğün konvoyunun taranması olayını birebir yaşayanlardan biri de biziz. Düğün sonrası, gece 23:30 civarında Pülümür-Nazımiye yolu arasındaki 25. çığ tüneline varmak üzereyken, konvoya silahlı saldırı oldu. Konvoyun önünde bulunan 4 araç, askerlerin açtığı ateş sonucu hasar gördü. Ateşin tek taraflı oluşu, bir çatışmadan çok konvoyun hedef alındığını kanıtlar nitelikteydi. 4 aracın geri dönmesi sonucu konvoyda bulunan diğer 8 araç ve

yaklaşık 100 kişi büyük bir tehlike atlattı. Konvoy bütün geceyi Kırmızı Köprü'de geçirdi. Olaydan sonra orada bulunan bütün insanlar bunun devletin düzenlediği bir komplo olduğu konusunda hemfikir diler. Çünkü, gündüz bile tereddüt ettikleri yolda olaydan sonra rahat rahat giden askerler bunun en büyük kanıtıydı...

Festivalin ertelenmesi halkta büyük bir öfke yarattı. Mahalleleri bile rahat rahat taramayan TC ordusu insanlarda terdirginlik yaratmayı amaçladı; ama buna rağmen halkı sindiremediler. Halk yaptıkları basın açıklamasıyla olayı kınadı. Bu yapılanlar bir yönüyle de festivalin iptali içindi. Ve Dersim halkı bunun bilincindeydi. Festivalin ertelenme kararı halkın tüm tepkisine rağmen geri çekilmedi. Bunun üzerine Dersim halkı da alternatif bir festival düzenlediler. Sokaklara taşarak valiliğin kararını boşa çıkardılar.

Vali, festivali yasakladığı halde, halkın festivali fiili olarak yapması, önemi bir meydan okumaydı. Bu olay, öz itibarıyla devrimci bir çıkıştır. Hükümetin, Genel Kurmayın ve valiliğin otoritesini sarsmıştır. Egemen güçler, halkın tepkisi karşısında ne yapacaklarını şaşırmış, ciddi anlamda bir krize girmişlerdir. Devlet, festival için anonim bir sansür uygulasa da, halkı tam bir abluka altında tutsa da, Dersimlilerin sesi Munzur Çayı gibi çağıl çağıl akarak insanlara ulaşmıştır. Bu sadece Dersim halkının ve oradaki yerel güçlerin tavrı değildir, sadece onların duygularını yansıtmıyor. Bütün halkların içinde bulunduğu ruh halini yansıtır. Bu 38 Dersim Ayaklanması gibi ciddi bir başkaldırı olarak görülmelidir. Bizim gözlediğimiz şeydu: halk, devletin yasalarını hiçe saymış ve kendi fiili yasalarını uygulamıştır. Dersim'de şimdi, bir devletin gücü bir de sokaktaki insanın gücü vardır. Bu olay, başlı başına bir

devrimin gelmekte olduğunun göstergesidir. Eğer halk devlet otoritesini hiçe sayıyor ve bildiği gibi hareket ediyorsa ve üstelik bunu üzerine doğrultulmuş namululara rağmen yapıyorsa, olaylar büyük gelişmelere gebe demektir.

Festivalin ertelenmesi, 17 gerillanın katledilmesi, her fırsatta yapılan eylemlerle protesto edildi.

Tunceli Derneklerine bağlı otobüslerin Pertek'te bekletilmesi de halkın eylem yapması üzerine amacına ulaşamadı. Dersim halkı kendi üzerinde oynanan oyunun farkında ve buna karşı dimdik ayakta durmaktadır. Dernekler aracılığıyla gelen ve o gün sahneye çıkacak olan sanatçılar da engellendi.

28 Temmuz'da basın açıklamasıyla başlayan alternatif festival 29 Temmuz'da Grup Yorum ve Grup Munzur konserleriyle devam etti. 30 Temmuz'da Ferhat Tunç ve Suavi sahneye çıktılar.

Biz Dersimliler olarak bugüne kadar hep dimdik hep kendi değerlerimizle ayakta durduk. Bundan sonra da böyle olmaya devam edecek.

Dersim, bu yıl 17 gerillaya, 17 devrim savaşıasına yakışır bir şekilde kutladı festivalini. Dersim halkı, ayaklanmalar yüzyılımın asi çocuklarından biri olduğunu bir kez daha gösterdi dosta düşmana... □

DEVİRİMİN AYAK SESLERİ DÜNYAYI SARSIYOR

Peru'da Öğretim Üyelerinden İşgal Eylemi

Peru'da 200 üniversite öğretim üyesi, maaşlarına zam yapılması talebiyle bir yerel yönetim binasını işgal ederek, yetkililerin binadan ayrılmasına izin vermedi.

Pasco bölgesinde, Alcides Carrion devlet üniversitesi öğretim üyeleri resmi toplantı olduğu gerekçesiyle gruplar halinde binaya girdiler. Öğretim üyeleri işgal ettikleri 2 katlı binadan ayrılmayacaklarını söylediler. Binada Bölge Yöneticisi V.R.Espinazo'nun dışında 4 devlet yetkilisi daha bulunuyor.

İran'da İşçi Eylemleri Sürüyor

İran-Hodro İşçileri 450.000 Tümen Asgari Ücret İsteğiyle İşi Bıraktı

16 Temmuz İran Sosyal Sigortalar Günü'nde İran - Hodro otomobil fabrikası işçileri bir günlük grev gerçekleştirdi. İşi bırakma eylemi hemen hemen bütün üretim kollarında özellikle de montaj hattında üretimin durmasına neden oldu. İş bırakma eylemi sözleşmeli ve sürekli işçilerinin çoğunun çalıştığı Peugeot montaj hattında başladı ve saat 11.00 itibarıyla fabrikanın üretimi bütünüyle durdu. Fabrika güvenlik güçlerinin saldırısına karşın işçiler grevlerini başarıyla sürdürdü. Günün sonunda İran-Hodro işçileri bir bildirge yayımlayarak asgari ücretin 450.000 Tümen'e çıkarılmasını talep etti.

Yine İran'da ödenmeyen ücretlerini alabilmek için Kaşan Tekstil işçisi 1 aydır grevdeler. 14 aydır ücretlerini alamayan işçiler, 19 Temmuz'da Tahran'a doğru yürüyüşe geçtiler.

Yunanistan'da Genel Grev

Yunanistan'da işçiler yeni yasa düzenlemelerini protesto etmek için 24 saatlik genel greve giderek yaşamı felç ettiler.

Ülke genelinde toplu taşıma araçları Yunanistan Demir Yolları, Tramvay ve Trolley otobüsleri başta olmak üzere, hizmet sektöründe ise bankalar, elektrik, telefon ve posta işletmeleri 24 saat için işi bırakırken kamu çalışanlarında ise valilikler, belediyeler, vergi ve sigorta daireleri çalışmaya- rak greve gittiler.

Ülke çapında yayın yapan ulusal ve yerel gazeteler grev nedeniyle basımı yapılmazken, Yunanistan resmi TV kanalları (EPT) 12 ile 18 saatleri arasında yayınlarını durduruyor. Özel kanallar ise 24 saat boyunca haber sunmayacaklar

Honda Fabrikasında Grev

Japon otomotiv devi Honda'nın Hindistan'da bulunan fabrikasında çalışan işçiler, greve başladılar. Honda'nın Yeni Delhi'deki üretim merkezinde devam eden grevin talepleri, atılan 4 işçinin işe geri alınması ve 15 işçiye verilen uzaklaştırma cezalarının kaldırılması idi. Fabrikayı işgal eden işçiler, üretimi tamamen durdurdu. İşçiler ayrıca, emeklilik primlerinin ve ücretlerin artırılmasını talep edi-

yor. İş bırakma eylemini sona erdirmek için grevcilere saldıran Hindistan polisi, yüzlerce işçinin yaralanmasına neden olurken, onlarca işçiyi de gözaltına aldı.

Hindistan Komünist Partisi, Honda Fabrikası'nda çalışan işçilerin, oldukça zor şartlara ve düşük ücretlere mahkûm edildiklerini ifade etti.

Honda fabrikasında geçen haftadan bu yana devam eden işçi eylemleri, Hindistan polisinin son günlerdeki baskıları nedeniyle greve dönüştü ve geçtiğimiz Pazartesi günü Yeni Delhi'de Honda Fabrikası'ndaki keyfi işten atmaları ve çalışma koşullarını protesto etmek için büyük bir miting yapan işçiler, polisin bu eyleme de saldırı girişiminde bulunması sonucu, kendilerini taş ve sopayla savunmuş ve bölgedeki yolları kapatmıştı. Kötü çalışma koşullarından ve düşük ücretlerden dolayı hükümeti de sorumlu tutan işçiler, eylemlerde hükümet aleyhine pankartlar açarak sloganlar atmışlardı.

Venezüella'da

Atıl Fabrikaları Kamulaştırma

Venezüella hükümeti, ülkede atıl durumda bulunan, özel sektöre ait fabrikaların yeniden açılmaması durumunda kamulaştırılacaklarını duyurdu. Devlet Başkanı Hugo Chavez, hükümetin işçilere kooperatifler kurarak fabrikalarda üretimi yeniden başlatmaları için yardımcı olacaklarını söyleyerek, yoksullukla mücadele ve Venezüella'nın kendi ifadesiyle "ahlaksız kapitalist modele" bağımlılığının üstesinden gelmek için bu adıma gerek bulunduğunu kaydetti. Chavez, "Topraklarımızı işlenmeden nasıl bırakamazsak, verimli fabrikaların da üretim yapmamasına izin veremeyiz" dedi. Venezüella lideri, ülkede 700'den fazla fabrikanın atıl durumda olduğunu; yaklaşık 160'ının da, olası bir kamulaştırma amacıyla incelendiğini söyledi. Daha az sayıdaki bazı fabrikalar da, daha önce kamulaştırılmıştı

Güney Afrika'da Belediye Grevi

Güney Afrika'da 200 belediye işçisi düşük ücretler ne-

deniyle önceki gün greve çıktı.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nin iki büyük konfederasyonu, Güney Afrika Sendikaları Kongresi ile Güney Afrika Sendikaları Konfederasyonu'na bağlı Belediye İşçileri Sendikası ve Bağımsız Birleşik Belediye İşçileri Sendikası'nın 200 bin üyesi düşük ücretler nedeniyle önceki gün greve çıktı.

Ortaklaşa yapılan grevlerin, ülkenin tamamında etkili olduğu ifade edilirken, işçileri, başta Johannesburg, Cape Town, Durban, Elizabeth Limanı, Bloemfontein, Batı Londra ve Kimberley'de olmak üzere 60'dan fazla protesto eylemi yaptılar.

Johannesburglu belediye emekçileri Güney Afrika Belediye Başkanları Birliği binasını sardılar ve talepleri kabul edilinceye kadar direnişlerinin süreceğini belirtti

Yarım Milyon Çay İşçisi Grevde

Hindistan'ın Batı Bengal eyaletinde çay tarlalarında çalışan yaklaşık yarım milyon kişi süresiz greve başladı.

Çalışanlar, ücretlerinin ve ikramiyelerinin artırılmasını isterken, yöneticiler ise ücret artışının verimliliğe bağlanması gerektiğinde ısrar ediyor, ancak Çay İşçileri Sendikası bunu kabul etmiyor ve günlük ücretlerin de iki katına çıkarılmasını istediklerini belirtti.

Yeni başlayan grev, eyaletin 350 çay tarlasında çalışanları felce uğrattı. Çay şirketleri, grevin Bengal'de sektörü olumsuz etkileyeceğini söylüyor. Yetkililer, grevin Assam eyaletine de yayılması halinde, Hindistan'ın tümünde, sektörün zarar göreceğini belirtiyor

Tarsus'ta Tekstil İşçileri Mitingde

Alacaklarını alabilmek için 19 aydır mücadele veren ve en son olarak açlık grevi başlatan Çukurova Tekstil Fabrikası işçileri, taleplerini dile getirmek için miting gerçekleştirdi.

Tarsus Cumhuriyet Meydanı'nda önceki gün düzenlenen ve yaklaşık 600 kişinin katıldığı mitinge, 15 gündür açlık grevi yapan işçilerle aileleri, Mersin Limanı işçileri ile sendika ve siyasi partilerin temsilcileri de destek verdi.

Çukurova Tekstil ve liman işçileri miting bittikten sonra pankartlarla Mersin Caddesi boyunca alkış ve sloganlarla yürüdüler

Liman işçisi için yürüdüler

Telekom işçileri, Mersin Limanı'nın özelleştirilmesine karşı 14 gündür işyerini terk etmeyen liman işçilerine destek vermek için yürüyüş düzenledi.

Akdeniz Telekom Müdürlüğü önünde toplanan Haber-İş Sendikası üyesi işçiler, sloganlar ile Mersin Limanı'na yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşe Petrol-İş ve Mersin Demokrasi Platformu da destek verdi. □

GİMASLI, HILTONLU İŞÇİ ARKADAŞLAR

Ne olursa olsun biz kazanacağız diyerek başlattığımız ve çeşitli biçimlerde devam ettirdiğiniz mücadelenizi selamlıyoruz. Sizin de söylediğiniz ve bizim de inandığımız gibi, bu kavga süreci tüm işçi ve emekçiler tarafından yakinen takip edilmektedir. Başarınız emek gücünü satarak yaşayan herkesi sevindirecek, moral kaynağı olacaktır.

Kazanmak Zorundayız

Her grev, işçi sınıfı ile kapitalist sınıf arasında bir savaştır. Savaş bir kere başladı mı kazanmak için tüm olanakların seferber edilmesi gerekir. Çünkü savaşı kazanan, kaybedene kendi koşullarını kabul ettirmekle kalmaz, elde ettiği moral üstünlükle yeni yeni yaptırımlar uygulamaya başlar. Ya yola çıktığımızdan daha ileri bir noktaya ulaşacağız ya da açlık ve yoksulluğumuz, sömürülmemiz ve ezilmişliğimiz daha da artacak. Bunu belirleyecek olan biz, bizim mücadelemiz olacaktır.

Kazanmak İçin Mücadele Birliğini Sağlamalıyız

Gimashlı, Hiltonlu işçi arkadaşlar; Paşabahçe işçisinin, Seka işçisinin yaşadıklarına hep birlikte tanık olduk Emekçi memurların, çıkarılan yeni çalışma yasalarıyla her an idama götürülmeyi bekleyen mahkûmlar haline getirildiğini de biliyoruz. Kapitalistlerin ve onların devletinin, eğitim emekçilerinin sendikasını kapatacak kadar gözlerinin dönmüş olduğunu da gördük. Emekçi sınıfların kurtuluşunu savundukları için zindanlarda bulunan tutsakların yıllardır süren mücadelesini biliyoruz. Köylülerin giderek artan haykırışlarını birlikte dinliyoruz. Daha saymakla bitmeyecek kadar çok yerde, emekçi sınıflar, bu sömürü düzeniyle kavgaya tutuşmuş durumda.

Ama güçlerimiz bölük. Aynı safta olmamıza rağmen, her birimiz ayrı bir yerde irili ufaklı savaşlar vermekteyiz.

Oysa karşı taraf böyle mi? Onlar tam bir dayanışma içinde davranıyor. Hilton'un şimdye kadar ettiği zarar, sizlerin istediği zamdan kat be kat fazla. Buna karşın diğer işçilere örnek olur diye, talep edilen zam verilmiyor. Asgari ücrete iki kuruşluk bir zam yapılacağı zaman bile, TÜSİAD, TOBB kazan kaldırıyor. Ve hatta, emekçi sınıflara neyin ne kadar verileceğini emperyalist ülkelerin kuruluşları IMF, Dünya Bankası ile birlikte belirliyorlar. Bizleri nasıl sömüreceklerine, ezeceklerine dair planları ABD ile, AB ile birlikte kafa kafaya verip planlıyorlar.

Evet, kapitalistler kendi içlerinde ne kadar kavga ederlerse etsinler, işçi ve emekçilere karşı her zaman birlik oluyorlar. Bu kazanmak, yönetmek isteyen bir sınıfın tavrıdır. Bizler de, verdiğimiz savaşları kazanmak istiyor ve bu topraklarda artık yönetilmek değil yönetmek istiyorsak, işçi ve emekçilerin mücadele birliğini örmeliyiz.

Hilton ve Gimash işçilerinin attıkları adımlar bu yönde değerli adımlardır. Birbirimizi sahiplenmemiz, bunu sembolik olarak değil, ama gerçekten, tüm yüreğimizle sahiplenmemiz çok önemli. Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz için diyebilmek, zaferi elde etmek için atılmış ilk ama en önemli adımdır.

Ama Yeterli Değildir

Birlik olmak önemlidir. Ama tek başına bir anlam ifade etmez. Ne için birlik olacağız? Ortak amaç olmazsa tüm birlikler güçsüz kalır. Düşman tarafından kolayca parçalanabilir. Bizler, öyle bir amaç belirlemeliyiz ki, düşman ne yaparsa yapsın bu birliğimizi zayıflatamazsın. Onun her saldırısı bu birliği zayıflatmak bir yana güçlenmesine neden olsun. Seka, Paşabahçe onca gücüne, onca deneyimine, onca işçi ve emekçiyle dayanışma içinde olunmasına rağmen, herkesi her şeye rağmen bir arada tutacak güçlü bir ortak amaca sahip olmadığı için kaybetti.

Bunu sağlayacak, birlikteliğimizi yıkılmaz bir kaleye çevirecek ortak bir amaç ise elbette var. Bu, emekçi sınıfların iktidarını kurmaktır.

Sorunlarımızın Kaynağı Sermayenin İktidarındır

Hepimizin sorunlarının kaynağı aynı: Var olan düzen. İnsanlar açlıktan kıvrılırken, tonlarca sebze ve meyveyi tarlada imha etmeye neden olan da, daha fazla zarar etmeyi göze alıp emekçinin istediği iki kuruşluk zammı vermeyen de, gecekonduları yıktıran da, hakkını aradığı için insanları coplatan da, uluslara karşı asimilasyon yürüten de, sendikalaşma hakkını gasp eden de, gençlerimizi uyuşturucu batağına sürükleyen de vs... bu düzenin ta kendisi. Hepimizin düşmanı ortak: Düzenin ta kendisi...

Bu düzen varlığını koruduğu sürece sorunlarımız devam edecektir. Asıl olan, sivrisineklerle uğraşma değil, bataklığı kurutmaktır. Onlarca yıl büyük bedeller ödeyerek kimi kazanımlar elde etmiş olsak da, elde ettiğimiz küçük kazanımlarımız bile ya yasalarla ya da patlak veren ekonomik krizlerle yok olup gitmekten kurtulamıyoruz. Bunu defalarca yaşadık. Dönme dolap gibi olduğumuz yerde dönüp durmak istemiyorsak, ekonomik ve sosyal kazanımlar elde etmekle yetinilmemeli; çocuklarımızı da aynı çıkmazla karşı karşıya bırakmak istemiyorsak, bu sorunlarımızı kökten çözmeye yönelmeliyiz. Kendi iktidarımızı kurmaya...

DİK'lerde Birleşelim

İşte bunun için "Devrimci İşçi Komiteleri"nde birleşelim" diyoruz. Bizler, bir yandan ekonomik ve sosyal koşullarımızı iyileştirmek için mücadele ederken bir yandan da, bunun gerçek çözümlü olmadığını farkındayız. İşçi ve emekçi iktidarı altında yaşamak istiyoruz.

İşçiler,

Kendi gücümüze güvenmeli, komite ve konyelerde örgütlenerek kendimizle birlikte ezilen, sömürülen tüm toplumsal kesimleri kurtuluşa götürmeliyiz. Bizim tarihsel ve toplumsal rolümüz budur. Çünkü tarihin, mücadeleyi sonuna kadar götürebilecek tek devrimci sınıfı, öncü ve temel gücü biziz.

YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ! YAŞASIN DEVİRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ!

İzmir DİK

NOT:

19 Haziran 2005 tarihinde DİK'in çıkarmış olduğu bildiridir.

Sendikalaştıkları için 19 Mayıs günü işten atılan ve 20 Temmuz günü polislin vahşice saldırısına maruz kalan 110 Coca Cola işçisi, 30 Temmuz günü bu defa da Bakırköy Meydanı'nda eylem yaptı.

İşçiler, "Yaşasın Coca Cola Direnişimiz, İşten Atılan İşçiler Geri Alınsın DİSK/Nakliyat İş" pankartı ile aileleriyle birlikte meydana toplandılar. 20 Temmuz günü işbaşı yapmak için aileleriyle beraber Coca Cola Genel Müdürlüğüne giden işçiler, burada polislin biber gazlı ve coplu saldırısıyla karşılanmıştı. Yaptıkları basın açıklamasında buna da değinen işçiler, "Coca Cola şirketi sıradan bir şirket değil. Dünya çapında işçi düşmanı, sendika düşmanı adıyla bilinmekte. Sadece sendika haklarına sahip çıktığı için, ücretlerinin yükseltilmesi i-

SALDIRIYA UĞRAYAN COCA COLA İŞÇİLERİ EYLEMDE "DİRENİŞ SÜRÜYOR"

ya Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "İş Ekmek Yoksa Direniş Var" sloganlarıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndan sahile doğru bildiri dağıtarak yürüdüler. □

çin mücadele eden işçileri, sendikacıları öldüren bir şirket. Hindistan'da gübre olarak kullanılan fabrika artıkları nedeniyle toprağı kuraklaştıran, ülkenin bir bölümünde susuzluğa sebep olmuş bir şirkettir. Ve en son bu şirket, Coca Colanın Temmuz ayında dünya çapındaki kârını İsrail donanmasına hibe etti. Ve İsrail, on yıllardır Filistin'i işgal altında tutan, halkını öldüren bir ülkedir. Coca Cola Temmuz ayı kârını böyle bir ülkeye bağlıyor" dediler. "Biz bu mücadeleyi nereye gidiyorsa, oraya taşıyacağız" diye açıklamayı bitiren işçiler, "Yaşasın İşçilerin Birliği", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", Colanun ABD Emperyalizmi" sloganlarıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'ndan sahile doğru bildiri dağıtarak yürüdüler. □

TELEKOM İŞÇİLERİ EYLEMDE: "GELECEKLERİ VARSA GÖRECEKLERİ DE VAR"

TELEKOM işçileri, TELEKOM'un satılmasına karşı, bir kez daha "Hiçbir güç, birleşik mücadelemizin önünde duramaz" diyerek, 19 Temmuz günü, Mecidiyeköy'de toplandılar ve Gayrettepe TELEKOM'un önüne yürüdüler. Gayrettepe TELEKOM önüne gelince, bu işkolunda faaliyet gösteren tüm sendikalar, ortak bir basın açıklaması yaptılar.

Hükümetin, işçi ve emekçiler yerine IMF'yi dinleyerek Türk TELEKOM'un %55 hissesini Lübnan-İtalyan ortaklı tekele sattığını söyleyen sendikalar, TELEKOM çalışanlarının işçisiyle memuruyla birlikte bu peşkeşi durdurmak için mücadelelerini sürdüreceklerini söylediler. Yapılan basın a-

çıklamasında "TELEKOM'a sahip çıkanlarla, satanlar arasındaki kavga bitmiyor, bitmeyecek. Her gün ve yeniden daha da güçlenerek, TELEKOM'a, TELEKOM'un şahsında bağımsız, demokratik Türkiye mücadelesine sahip çıkmaya devam edeceğiz. (...) Bugün bir kez daha ülke genelinde eylem yapıyoruz. İhalenin iptali için gerekli hukuki girişimler de yapılıyor. TÜPRAŞ'ta çalışan işçi kardeşlerimiz de bugün İzmir'de özelleştirmeye karşı alanlardalar. Buradan onları da, Erdemirli, Seydişehirli kardeşlerimizi de selamlıyoruz. Yeni ve daha güçlü eylemler, birleşik ve yaygın bir mücadele için her gün daha ileri adımlar atacağız. Özelleştirmecileri püskürtene kadar, taşeronu kova-

na kadar, işyerlerimiz mücadele ve direniş merkezleri olmaya devam edecek. (...) Gelecekleri varsa görecekleri de vardır. Bunu asla unutmazınlar" diyen TELEKOM işçi ve emekçileri, sık sık "TELEKOM Vatandır Vatan Satılmaz", "Direne Direne Kazanacağız", "TELEKOM Halkındır Satılmaz", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attılar.

TELEKOM işçi ve emekçilerini biz de Mücadele Birliği Platformu olarak yalnız bırakmadık. Çeşitli devrimci demokratik kuruluşlarla birlikte, "Emekçiler Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım, Mücadele Birliği" pankartımızla işçilerin yanında yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca ve alanda sürekli "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emegin Olacak", "Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım", "Bütün İktidar Emegin Olacak" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganlarını attık. □

“YENİ” YASALAR ÜZERİNE

Hukukla yasa arasında önemli bir fark var. Hukuk, uzun vadeli ve geçmişten gelen mülkiyet ilişkilerinin devamını sağlayan, toplumun en azından önemli bir kesimince kabul edilmiş kurallar bütünüdür. Ya da kısaca “mülkiyet ilişkilerinin” başka bir ifade biçimidir. Yasa, o anda egemen olan sınıfın, o anı kendi çıkarlarına düzenlemek için kabul ettirdiği iradesidir. Birincisi, bir sınıfın bütün olarak çıkarlarını düzenlerken, ikincisi anlık olduğu kadar, o an egemen olan sınıfın bir klişinin, kesiminin iradesini yansıtır.

Bu ayrımın altını çizdikten sonra, bu “yeni” yasalar üzerine düşüncelerimize geçebiliriz.

12 Eylül Anayasası, bir işlevi yerine getirmek üzere hazırlandı. Bu işlev, 12 Mart’ta başlayan faşistleştirme sürecinin yarım bıraktığını tamamlamaktı. Yani faşizmi kurumlaştırmak. İşte şimdi hazırlanıp yürürlüğe sokulan bu yasalar da benzeri bir işleve sahip: toplumun üstündeki devlet baskısını, denetim ve gözetimini kurumlaştırmak.

Bir ev baskınının polis zoruyla ya da savcı ve hakim kararıyla yapılmasında öz olarak bir fark yoktur. Fark başka yerdedir. Şimdiye dek yapılan olağan uygulamada, polis baskın yaptığında, bu, bireyler ya da toplum tarafından tepkiyle karşılanıyordu. Ama bu, hakim izniyle olduğunda tepki olmuyor ya da çok az oluyordu. Zaten amaç da budur. Baskıya, teröre karşı toplumsal tepkiyi ve mücadeleyi etkisizleştirmek. Burada polis yasalara uyacak ve uygulayacak. Ama asıl yasaların terörüne uymasını, kabullenmesini istedikleri toplumdur; toplumun üstünde ve topluma karşı olan devlet ve yasalarla sermayenin diktasına boyun eğilmesi isteniyor. Bireylerin fişlenmesine, şimdi tüm toplumun yasal destekli denetlenmesi ve gözetlenmesi eklendi. Bu, adres bildirim zorunluluğundan, sokak vb. yerlere yerleştirilen kameralara, MERNİS Projesi denilen bilgisayarlı kayıt sistemine kadar pek çok yolla yapılıyor. Toplum robotlaştırılıyor. Toplumsal yaşam belirli kalıplara sıkıştırılıyor. Bireylerin yaşamı ve davranışları, sermayenin ve devletin istediği biçime sokuluyor ve denetleniyor.

F tipleri yasallaştırılarak tutsaklara yönelik görülen, ama özünde halk üzerindeki sürekli saldırı, sürekli terör, sürekli tecrit

ve zamana yayılmış öldürme kurumlaştırılıyor; F tipleri kalıcı hale getiriliyor. Yasaların ve zindanların “Batı tipi” olması hedeflenmişti. “Batı”daki zindanlarda kalanlar hep şunu belirtirler: Batı’da, Doğu’daki gibi “kaba dayak” yok, ama burada baskı Doğu’ya göre daha sistematik, ince ve katı. Bu yasaların üzerine tartışmalar yapıldığında, Adalet Bakanı Cemil Çiçek, “Beş yıllık deneyimlerin ürünü” olduğunu ifade ediyordu. İşte kastedilen deneyim, sistematik, ince ve katı işkence deneyimiydi. Bu yasalarla elde edilmek istenen amaç: sermaye düzenini ve diktasını güvenceye almak için, boyun eğen, susturulan, pasif; insan olarak insanlıktan uzaklaştırılmış, uysal bir toplum yaratmaktır. Bir başka amaç; halkların başkaldırısını, devrimci mücadelesini baskı ve düzen altına almak; iktidarı ele geçirmesini engellemektir. Sermaye diktası ve onun devlet egemenliği, aslında hiç bir yasa ya tabi değildir. Onların yasalara tabi olmasını istedikleri halk kitleleridir. Denetlenmek istenen halktır: egemen, egemen olduğu sürece kendisinin denetlenmesine izin vermez. Sermaye merkezileştikçe, politik iktidar da buna bağlı olarak daha az tekelin elinde toplanır. Yasalar da bu yeni duruma göre yeniden düzenlenir.

Burjuvazi, hiçbir zaman iktidarını, temelde yasalara dayandırmaz. Burjuva iktidar, fiili devlet gücüne dayandırılır.

“Batı tipi” yasalar ve zindanları yapanların unuttuğu temel bir yan var: Bu topraklardaki uzlaşmaz çelişkiler son derece keskin; çatışma sert ve derin; burada halk ne şiddetin gücüyle, ne de yasaların gücüyle denetlenemez, sindirilemez, susturulamaz. Devrim mücadelesi her şeye rağmen sürecektir, bu süreklidir.

Bir yerde, iki güç birbirine karşıt olarak kavgaya tutuşmuşsa, sonucu yine güç çözecektir. Devrimin yasası, her türlü yasanın üzerindedir. O, otoritesini herkese zorla kabul ettirecektir. Olayların diyalektik gelişimi karşısında gerici bir rol oynayan, çürüten sistemi ayakta tutmaya çalışan burjuva yasalar, burjuvaziyle birlikte hak ettiği yere, eski eserler müzesine kaldırılacaktır. Ve bir gün insanlar geçmiş dönemden kalan tüm kalıntılara hayretle bakacakları gibi, bu yasalara da hayretle bakacaklardır. □

Merhaba yoldaşlar
Kapitalizm çöküşünü geciktirmek için saldırılarını her geçen gün daha fazla artırmakta. Yaşanan iç savaşta yaptığı saldırılar, sistemin ne çökmüş ve çürümüş olduğunun bir göstergesidir.

Biz, Mücadele Birliği okurları olarak, dergimizin “Devrim Ve İktidar için Halk Cephesi” başlıklı sayısının Kürt emekçilerinin yoğun olarak yaşadığı Yamanlar bölgesinde dağıtımına çıktık. Çünkü sermaye sınıfının devrimci öncülere yaptığı saldırılar tüm işçi ve emek-

MÜCADELE BİRLİĞİ HER YER DE

çilere yapılan bir saldırı. Dergimiz o bölgeye daha önce birkaç kez ulaşmıştı ama bu çok geniş kapsamlı olmamıştı.

Çok büyük bir ilgiyle karşılaştık. Dergimize olan ilgi işçi ve emekçilerin bu saldırılara verdiği bir cevaptı. Girdiğimiz evlerde dergimizi alan insanların “bizler mücadelenizi biliyoruz ve destekliyoruz ama elimizden çok fazla şey gelmiyor. Bundan sonra gelin, imkanlarımız neyse

her türlü desteği veririz” demeleri, bizim boşuna çalışmadığımızı gösteriyordu.

Halk cephesine olan ilgi yoğundu. Bir dahaki sayılarımızda da gelme sözü vererek ve işçileri emekçileri 17 Temmuz Pazar günü Ayışığı Sanat Merkezi’nde yapılacak olan “İşçi Grevleri Işığında Sınıf Mücadelesi” adlı panele çağırarak ayrıldık bölgeden.

Mücadele Birliği Okuru/
İzmir

Soluksuz Süren Bir Kavga Devrime Adanmış Bir Yaşam: TARİK ZİYA YILDIRIM (CİHAN) YOLDAŞ

Toprağa düpen her can, dökülen her kan arkasında binlerce canı bırakarak katılyor ölümsüzler kervanına. “Öldü” diyor burjuvazi onlar için “yok oldular” diyor. Nedir gerçekte ölen yok olan... Düşünceleri mi, geride kalanlara bıraktıkları miras mı? Nereye bakarsak onların görmüyor muyuz? Kimi zaman sokak ortasında yazılama yaparken, kimi zaman bir gece kondu yıkımında polisle çatışırken, işçilerin emekçilerin mitinglerinde en ön saflarda. Belki isimleri aynı, değil ama artık onların yumruklarını yoldaşları kaldırıyor en doruğa.

Cihan Yoldaş Gibi...

Tarık Ziya Yıldırım yoldaş, Leninist Gerilla Birlikleri'nde bir savaşçıydı. 26 Temmuz 1995 gecesi bir eylem hazırlıyordu içerisindeyken, Bakırköy'de polisler tarafından yolu kesilerek kimlik aranması yapılmak istendi. Ancak Cihan yoldaş faşizmin kolluk güçlerine Leninist kimliğini gösterince çatışma çıktı ve hemen oracıkta bir polisi cezalandırdı ancak kendisi de yaralandı. Çok kan kaybeden yoldaş, geniş bir çevreyi ablukaya alan polisler üzerine vahşi bir şekilde saldırarak göz altına aldı. Hastaneye götürülmesi gerekirken faşizmin işkencecileri onu işkencehanelerine götürüp yodun işkencelerden geçirdiler. Yoldaş koşturmak isteyen faşistler o-

nun ağzından tek bir kelime bile alamayacakları bilmiyorlardı. İlimiyorlardı ki Cihan yoldaş miras Agitler'den, 13 Mart savaşçılarından devralmıştı. Tıpkı LGB'nin ilk ölümsüzleşen savaşçısı Yaşar Bulut (Agit) yoldaş gibi karşılıklı işkenceleri; parti sloganlarıyla. Kudurgan faşistler daha fazla dayanamamışlardı Cihan yoldaşa, vücudunun bir çok yerine ve başına sığıntıları kurşunlarla katlettiler yoldaş. Korkak, aciz, işkenceciler yaptıklarını gizleyebilme telâfıyla Cihan yoldaşın cansız bedenini Vakıf Gureba Hastanesi'nin bahçesi-

ne atarak kaçtılar. Ve artık tüm yapımları boyunca kaçmak zorunda kalacaklar. Her aldıkları nefeste her duydukları sözde Cihan Yoldaşın attığı parti sloganları onları yalnız bırakmayacak. Bir gün Cihan'ın yoldaşlarının kapılarını çalacak korkusuyla yaşamaya devam edecekler.

Cihan yoldaş engel tanımaz cesur bir yoldaştı. “Agit gibi ölümsüzleşmek istiyorum” derdi her zaman ve öyle de oldu.

Cihan yoldaş bir yoldaşına yazdığı mektubunda partisine ve yoldaşlarına olan bağlılığını şu sözlerle dile getiriyordu:

“Çilek bir yaşamdır bizimkisi. Ama demek değildir ki bunu gödüşleyebilecek yürek yok bizde. Biz hiç olmadığımız kadar kararlı, inancımıza bağlıyız. Her acıda ve her hasrette daha bir olgunlaşıyor; kemikleşiyoruz. Çünkü bizi var eden ideolojimiz ve yaşatan pratiğimiz olduğca, zaferimizin keskinliği olduğca ve buna bir de hiç kaybetmediğimiz umudu katınca, hiçbir engel duramıyor önümüzde (...)

(...) Bitecek bir gün yoldaş her şey bitecek ve bittiğinde her şey bizim istediğimiz gibi olmuş olacak”

Evet yoldaş, birgün her şey bizim istediğimiz gibi, senin düblediğin gibi olacak. Bize düpen senin coşkunla, bağlılığıyla, kararlılığıyla ve bilincinle yürümek. Biz kazanacağız Cihan yoldaş, Leninistler kazanacak. Ve o gün geldiğinde senin adın bir

SERMAYEYE RAHAT UYKU YOK

29 Temmuz akşamı, Seydipehir Eti Alüminyum Fabrikası'nın özelleştirme ihalesini kazanan CE-KA A.Ş. yöneticilerinin fabrikaya geldiği haberini alan işçiler, saat 22.00 sýralarında toplanarak, özelleştirme karşılıklı sloganlarla fabrikaya yürüdü. Biriket yöneticilerinin fabrikaya ait sosyal tesislerdeki misafirhanede bulunduğunu öğrenen 200 kadar işçi, sosyal tesislerin kapalı olan bahçe girip kapısını kırarak misafirhaneyi taşa tuttular. Fabrikasının güvenlik görevlileri ve az sayıdaki polis tarafından engellenmeye çalışılan işçiler, “Seydipehir CE-KA'ya Mezar Olacak” sloganları ile biriket yöneticilerinin arabalarını tahrip etti. Araçlar benzin dökülerek yakıldı, ama son anda polis müdahale ederek söndürdü.

Sayıları her geçen dakika artan işçiler olayları görüntüleyen başına da müdahale edince, misafirhaneye kaçan gazeteciler de

misafirhanede mahsur kaldı.

Uzun süre sloganlar atarak CE-KA yöneticilerinin kendilerine teslim edilmesini isteyen işçiler, Eti Alüminyum Fabrikası Genel Müdürü'nün lojmanını tahtayarak camlarını kırdı. Olaylara müdahale edemeyen polis, misafirhane çevresine barikat kurdu ve Konya ve Beyşehir'den takviye polis ekipleri; Yalhöyük, Ahırlı ve Bozkır ilçelerinden de takviye jandarma ekipleri geldi. Ancak bu koşulda eylemci işçilere saldırmayı göze alabilen polis, işçileri sosyal tesislerin dışına çıkardı. Sosyal tesislerin önünde de bir saat boyunca sloganlarla bekleyen işçiler, Çelik- İş Sendikası Seydipehir Şube Başkanı Muharrem Oduz'un çağrısı üzerine gece saat 02.30 civarında dağıldılar.

5 saat boyunca misafirhanede mahsur kalan 8 CEKA yöneticisi ve Eti Alüminyum Fabrikası Genel Müdürü Mehmet Arkan da, polis kordonunda polis otolarıyla dışarı çıkarak Konya'ya götürüldü. Olaylar esnasında atılan tahtlarla 12 polis de yaralandı.

İşçi sınıfı, burjuvaziye karşı mücadelesini kendi araç ve yöntemlerini yaratarak sürdürüyor. Artık sermaye sınıfının kaçacak yeri kalmadı. Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayanlar, son bir kavga için hazırlanıyorlar. □

**D
E
R
S
İ
M**

**T
E
M
M
U
Z

2
0
0
5**

**S
E
Y
D
İ
Ş
E
H
İ
R**

**İ
S
T
A
N
B
U
L

Y
I
K
I
M
L
A
R**

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

SERPİL CABADAN
1996- BAYRAMPAŞA

“NERDE OLURSAK OLALIM AYNI TÜRKÜYÜ, DEVİRİMİN TÜRKÜSÜNÜ BİRLİKTE SÖYLEYECEĞİZ”

Yoldaşlar, bugüne kadar defalarca birbirimize “Merhaba” dedik... Bu sefer ki Merhaba'nın farkı, bir yola başlangıcı daha selamlamak... Sizleri böyle bir eylemin içinde selamlamanın coşkusunu, onurunu yaşıyorum.

19 Aralık'ta Muratımızı, 22 Nisan'da Sibelimizi, 26 Haziran'da Aysunumuzu yıldızların sonsuzluğuna uğurladık. Nice savaşçı bu yolda yürüdü aynı kararlılıkla... Sizlere söyleyebileceğim tek şey, son ana dek bu kararlılıkla, devrim ve sosyalizme olan inancımızla, bağlılığımızla bana devredilen bu bayrağı en iyi şekilde taşıyacağımdır, Murat, Sibel, Aysunca...

Biz bu yolculuğu birlikte yaptık, yine birlikte sürdüreceğiz... Sorumluluğumun farkındayım ve bu sorumluluğun verilmiş olmasından da büyük bir onur duyuyorum.

Aysun yoldaşla dışarıda gösterilerde, mitinglerde, eylemlerde yan yana olduk. Zindanda aynı barikatta düşmanı bekledik... Onun mütevazılığı, duruluğu, çalışkanlığı, baş eğmezliği yani yüreği ve bilinci komünist bir devrimcininkiydi. Yan yana dövüşürken de, günlük yaşantıda da örnekti bana, bize... Can yoldaşımın bayraklaştığı bu günde yola çıkmak, onunla bu yolda bütünleşecek olmanın verdiği duygular benim için tarif edilemez...

Birkaç gün önce Yoldaştan mektup aldık ve bir yerinde şöyle diyordu: “Yeni yasalardan dolayı toplumun çok geniş bir kısmı çok öfkeli. Mücadeleyi sürdürenlerin haklılığı, şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Saldırı altında olan yalnız bizler değiliz. İşçiler, emekçiler de aynı saldırı altında. Eğitim-Sen'in kapatılması, Seydişehir işçileri, diğer işten atılacak işçiler, köylüler yani halkın çoğunluğu...”

Evet, çoğunluğuz... Baskı gören, acı çeken, yoklukları, sefaleti yaşayan, ölen, öldürülen çoğunluğuz... Her gün daha da ağırlaşıyor sömürünün kamçısı halkların sırtında... Her gün onlarca, yüzlerce insan yaşamdan kovuluyor, kölece bir yaşama boyun eğdirilmeye çalışılıyor... Her gün yüzlerce, binlerce çocuk ölüyor, sömürülüyor, işkence görüyor... Milyonlarca kadın yine aynı durumda... Tüm bunları yaşayan çoğunluğuz... böyle bir çoğunluğun tek yaratıcısı kapitalizm! Ve bu çoğunluk onu yenecek! Çünkü savaşan, acıları bal eylemeye yeminli, umudu büyüten, zindanlarda direnen, her geçen zaman daha güçlü-sert eylemlere yönelen bir çoğunluğuz artık! Bu çoğunluğu uyandırmak, ayağa kalkışlarında yol göstermekse bizim görevimiz!

Neruda'nın “Makasçı Uyansın” diye bir şiiri vardır:

“Olmasın bunların hiçbiri
Makasçı uyansın” der...

Uyansın ve insanlığın arzuladığı, hakettiği o topluma yürüsün... “Makasçı uyansın” ve kessin, insanları acıya, zulme, yoksulluğa ve ölüme bağlayan o zincirleri...

Uyanmamış sayılmaz “Makasçı”. Şimdi acılı ve mahmur gözlerini öfke bürürken, makasıyla etrafına dolanan zincirleri kırmaya çalışıyor. İlerlerken yeni bir kumaş dokuyor proletarya... Kavganın, en sonuncu kavganın kumaşını... Zafer günü üzerinde o kumaştan biçilmiş bir elbise ile şehrin en yükseğinde, elinde kızıl bayrakla haykırarak: “Makasçı'nın”, proletaryanın uyanışıdır bu!

Biz devrimci tutsaklar, beş yıldır bu uyanışa bedenlerimizi açlığa-ölüme yatırarak katılıyoruz. Tek seçeneğimiz var, o da zafere kadar savaşmak! Proletaryanın uyanışı tutsakların özgürlüğü olacak, zindanların yıkılışı proletaryanın özgürlüğüdür...

Yoldaşlar, sözü fazla uzatmayacağım. Sizleri çok seviyorum. Nerede olursak olalım aynı türküyü, devrimin türküsünü birlikte söyleyeceğiz. Ve her gün sesimizi daha çok emekçi duyacak, bu türküyü katılacak... Hepinizi Aysunca kucaklıyorum... Zafer mutlaka bizim olacak... Daima birlikte!

25-26 Haziran 2005
Saat: 01.30

NOT: Ölüm Orucu Savaşçısı Serpil CABADAN'ın Ölüm Orucuna başlarken, yoldaşlarına yazdığı mektubudur